

SVEZAK 66 | BROJ 02 | 2025.
POSEBNO IZDANJE

100 Godina
REFORMACIJE

GLASNIK *reformacije*

Božje posljednje osnaženje

Kasna kiša i dovršetak Božjeg djela

Molitveni tjedan, 11. - 20. srpnja 2025.

Postavljanje prioriteta

Postoje trenuci u životu kada se suočavamo s hitnom situacijom. U posljednjim satima prije velikog izlaska djece Izraelove, vrijeme je bilo ograničeno. Dana su im božanska uputstva u vezi s pashalnim obrokom: „A ovako ga blagujte: opasanih bokova, s obucom na nogama i sa štapom u ruci. **Jedite ga žurno: to je Jahvina pasha.**“ (Izlazak 12:11, naglasak dodan).

Nije bilo vremena za čekanje, nikakav luksuz poput opuštanja bez obuće, nije bilo prilike čak ni za odlaganje štapa. Narod je trebao sudjelovati u ovom simboličnom obroku u žurbi. Zašto?

Bog im objašnjava: „Jer ja ću te noći proći zemljom egipatskom i pobiti sve prvorođence u zemlji egipatskoj, i ljude i živinu; i provest ću osudu protiv svih egipatskih bogova: ja sam Gospod. I neka vam krv bude znak na kućama u kojima ste vi: **kada vidim krv, proći ću vas;** i neće na vama biti pomora da vas uništi kada udarim na zemlju egipatsku“ (Izlazak 12:12, 13, naglasak dodan).

Bilo je to pitanje života ili smrti. Morali su uskladiti svoje prioritete i vrijeme prema Božjim uputama. Ne nalazimo li se i mi danas u sličnoj situaciji? „Jer, gle, zemlju će mrak prekriti, i gusta tama narode“ (Izaija 60:2). Ne suočavamo li se danas s gustom tamom među mnoštvom ogrezlim u babilonskoj zbrci? „Pade, pade Babilon veliki, i postade prebivalištem zlodusima, i tamnicom svakom nečistom duhu, i kavezom svakoj nečistoj i mrskoj ptici. Jer su se svi narodi opili vinom gnjeva njezina bluda, i kraljevi zemaljski s njom su bludničili, i trgovci zemaljski su se obogatili od njene silne raskoši. I začuh drugi glas s neba gdje govori: **‘Izidite iz nje, narode moj, da ne budete dionicima njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti. Jer grijesi njezini do neba su doprli i spomenuo se Bog njezinih opačina**“ (Otkrivenje 18:2–5, naglasak dodan).

I ponovno, radi se o pitanju života i smrti. Kraljevi i trgovci koji upravljaju društvom zapetljani su u iskrivljenu mrežu nedopuštenog odnosa s uzročnicima ove babilonske zbrke. Kako možemo biti sigurni da ćemo se potpuno izvući iz te zamke? Kako možemo pomoći drugima da se oslobode iz nje?

Postojimo već sto godina. Na sreću, uz Božju milost, mnogo je postignuto. Ali isto tako, mnogo toga još nije ostvareno. Stoga, vrijeme je doista ograničeno.

Posao koji crkva nije uspjela izvršiti u vremenu mira i blagostanja, morat će obaviti u strašnoj krizi, pod najnepovoljnijim i obeshrabrujućim okolnostima. Upozorenja koja je svjetovni konformizam ušutkao ili uskratilo moraju se dati i usred najžešćeg protivljenja neprijatelja vjere.¹

Da, moramo se požuriti. Moramo djelovati „iskupljujući vrijeme, jer su dani zli“ (Efežanima 5:16). Izlivanje Svetoga Duha u punini odavno je trebalo doći, i sigurno ne kasni zbog nekog nedostatka u našem savršenom Bogu, već zbog naše vlastite tromosti u gladi i žeđi za Duhom, svakako u pripremi za primanje njegove punine.

„Otvaramo li vrata srca Isusu i zatvaramo li svaki ulaz Sotoni? Primamo li svakodnevno jasnije svjetlo i veću snagu kako bismo mogli stajati u Kristovoj pravednosti? Praznimo li svoja srca od svake sebičnosti i čistimo li ih, pripremajući ih za primanje kasne kiše s neba?“²

Krist je milostivo osigurao put svojim raspećem, uskršnućem i uznesenjem. Sada, više nego ikad prije, očajnički trebamo Svetoga Duha. Usrdno moljenje za njega mora postati naš glavni prioritet.

1. *Svjedočanstva*, sv. 5, str. 463.

2. *Historical Sketches*, str. 155.

Posljednje Božje osnaženje

Kad se nešto ojača dodatnim pojačanjem, postaje snažnije kako ne bi puklo tamo gdje bi inače prirodno popustilo pod velikim pritiskom.

A što je s nama? Osjećaš li se sada posebno snažno — fizički, mentalno i duhovno? U ovom neizvjesnom trenutku povijesti, svi vjernici trebaju biti duboko svjesni svoje ljudske krhkosti i ograničenja i velike potrebe za Svemoćnim.

Bog u svojoj milosti zna koliko bismo sada imali koristi od dodatnog ojačavanja, tako da u ovoj godini u kojoj obilježavamo 100. godišnjicu osnivanja Reformnog pokreta adventista sedmoga dana, prepoznamo našu potrebu za Njegovim posljednjim osnaženjem, kako bismo mogli dovršiti zadatak povjeren vjernima u ovim posljednjim danima.

Dok se ponizno okupljamo u ovom Posebnom tjednu molitve, trebali bismo žarko moliti za izlivanje Svetog Duha u njegovoj punini. Ovo „osvježenje“ je čudesno ojačanje obećano s Neba i ono se milostivo pruža uz jednostavne uvjete.

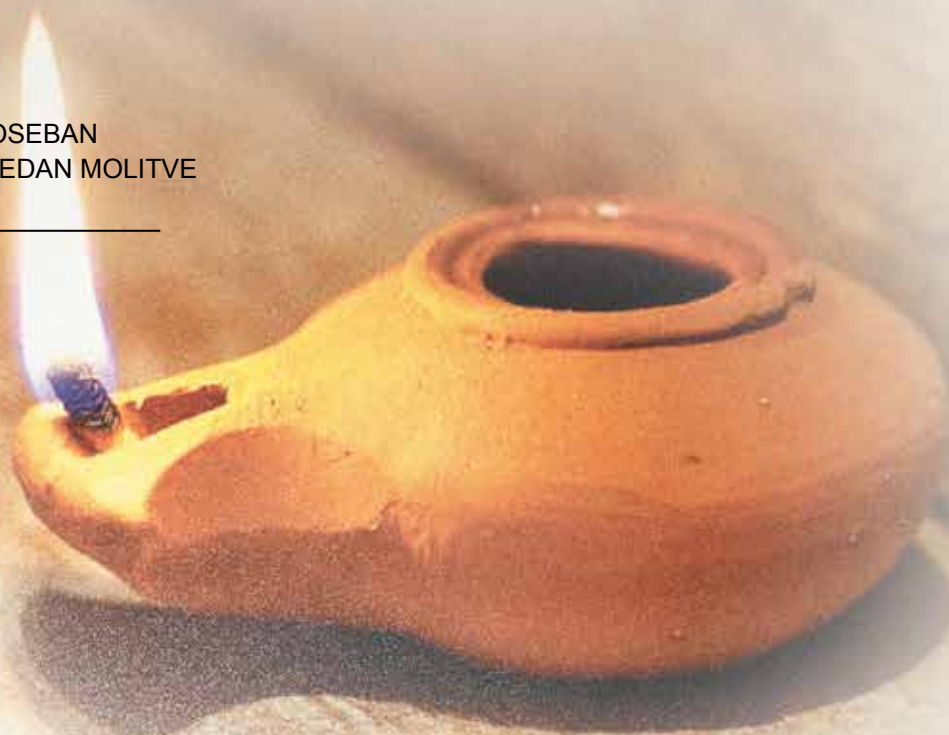
Predavanja koja ćemo čitati u ovom Posebnom molitvenom tjednu opisuju te uvjete i obilne blagoslove koji se mogu dobiti primanjem Svetoga Duha u sili kasne kiše.

Dok prolazimo kroz ova čitanja na temu Božje posljednje osnaženje s ciljem da istinski ispunimo te uvjete - otvoreni i spremni primiti ovo izlivanje - naša će vjera biti bogato nagrađena. Također, potrudimo se podijeliti veliki blagoslov ovog proučavanja s drugima koji su možda usamljeni ili ne mogu napustiti svoj dom.

Neka Gospod milostivo odgovori na iskrenu čežnju svih koji usrdno traže ovo ojačanje i prime Njegovog Svetog Duha u sili kasne kiše tijekom ovog Posebnog tjedna molitve!

U ovom izdanju:

1	Stalni pritok ulja	4	2	Nebeski golub	9	3	Prazne posude	12
4	Priprema kroz prehranu	17	5	Iz žestokih kušnji	22	6	Snaga u jedinstvu	28
7	Iz pobjede u pobjedu	34						

1 Stalni pritok ulja

Petak, 11. srpnja 2025.

Sastavljeno iz spisa Ellen G. White

„Tada će kraljevstvo nebesko biti kao deset djevice, koje uzeše svoje svjetiljke i iziđoše u susret mladoženji. Pet od njih bijahu mudre, a pet lude. One lude uzeše svoje svjetiljke, ali ne uzeše sa sobom ulje; a mudre uzeše u svojim posudama ulje zajedno sa svojim svjetiljkama. Budući da je mladoženja okasnio, sve su one zadrjemale i zaspale. U ponoć nastade vika: ‘Evo, dolazi mladoženja! Izidite mu u susret!’ Tada ustadoše sve one djevice i urediše svoje svjetiljke. I rekoše lude mudrima: ‘Dajte nam od svoga ulja, jer nam se gase svjetiljke.’ Ali mudre im odgovoriše: ‘Nipošto; ne bi bilo dosta za nas i za vas: nego idite radije k onima koji prodaju i kupite za sebe.’ A dok su one otišle kupiti, dođe mladoženja. One koje bijahu pripravne uđoše s njim na svadbu: i zatvoriše se vrata. Poslije dođoše i ostale djevice, rekavši: ‘Gospodine, Gospodine, otvori nam.’ Ali im on odgovori i reče: ‘Zaista, kažem vam, ne poznajem vas.’ Bdižite, dakle, jer ne znate ni dan ni sat u koji Sin čovječji dolazi“ (Matej 25:1–13).

Zlatno ulje

„Neka vam bokovi budu opasani i svjetiljke vaše upaljene; a vi budite slični ljudima koji čekaju svoga gospodara kada se vraća s vjenčanja da mu otvore odmah čim stigne i pokuca. Blagoslovljene su one slugе koje gospodar, kada dođe, nađe gdje bdiju. Zaista, kažem vam da će se opasati, posaditi ih za stol, pristupiti i posluživati ih. I dođe li za druge straže, ili za treće straže,

i nađe ih tako, blagoslovljene su te slugе. (...) Zato i vi budite priprawni: jer Sin čovječji dolazi u sat u koji i ne mislite.

Ovdje smo upozoreni da ne lišavamo svoje duše prednosti koje nam je Gospod osigurao kako bismo bili bogati u vjeri i baštinici po obećanju. Pozvani smo budno bdjeti nad dolaskom Gospodnjim. Prve simptome duhovnog sna treba odlučno nadvladati. Prvim sklonostima duhovne lijenosti treba se čvrsto oduprijeti. 'Budite trijezni, bdijte', glasi poticaj apostola. Svaki trenutak treba vjerno iskoristiti. 'Tko ustraje do kraja, bit će spašen.' Pozvani smo da svoje spasenje ostvarujemo sa strahom i trepetom, a način na koji to trebamo činiti jasno je izrečen: 'Jer Bog je taj koji po svojoj dobrohotnosti izvodi u vama i htjeti i djelovati.'

Oni koji žele spremni dočekati svoga Gospoda moraju držati svoje svjetiljke napunjene uljem milosti. Upravo je zanemarivanje toga razlikovalo lude djevice od mudrih. Imale su svjetiljke, ali bez ulja; njihov karakter nije

“Oni koji žele biti spremni susresti svoga Gospodina, moraju držati svoje svjetiljke ispunjene uljem milosti.”

mogao izdržati kušnju. Mudre djevice nisu imale samo razumsko poznavanje istine, nego su im se, zahvaljujući Kristovoj milosti, vjera, strpljenje i ljubav neprestano povećavali. Njihove su se svjetiljke punile zahvaljujući životnoj vezi sa Svjetlom svijeta. I dok su se lude djevice probudile otkrivši da im svjetiljke slabo gore ili se gase u tami, mudre djevice, sa svjetiljkama koje su sjajno gorjele, ušle su u svečanu dvoranu, i vrata su se zatvorila.

Ulje kojim su mudre djevice napunile svoje svjetiljke predstavlja Svetoga Duha. „Anđeo koji govoraše sa mnom,“ piše Zaharija, „dođe ponovno i probudi me kao čovjeka koji se budi od svoga sna; i reče mi: ‘Što vidiš?’ Ja rekoh: ‘Pogledah, i gle, svijećnjak sav od zlata, sa zdjelicom na svome vrhu, i njegovih sedam žižaka na njemu, i sedam cijevi do sedam žižaka što su na njegovu vrhu; i dva stabla masline kraj njega, jedno zdesna zdjelici, a drugo s njegove lijeve strane.’ Tako odgovorih i prozborih anđelu koji govoraše sa mnom, rekavši: ‘Što su ovi, gospodaru moj?’ Tada anđeo koji govoraše sa mnom odgovori i reče mi: ‘Zar ne znaš što su ti?’ A ja rekoh: ‘Ne, gospodaru moj.’ Tada on reče: ‘To su dva pomazanika koji stoje pred Gospodarom sve zemlje.’“

Kroz sveta bića koja okružuju Njegovo prijestolje, Gospod održava stalnu komunikaciju sa stanovnicima zemlje. Zlatno ulje predstavlja milost kojom Bog opskrbljuje svjetiljke vjernika. Da se ovo sveto ulje ne izlijeva s neba kroz poruke Božjeg Duha, sile zla imale bi potpunu kontrolu nad ljudima.

Bog je obećaćen kada ne primamo poruke koje nam šalje. Tako odbijamo zlatno ulje koje bi On ulio u naše duše kako bi se prenijelo onima u tami. Kad dođe poziv: ‘Gle, mladoženja dolazi; idite mu ususret,’ oni koji nisu primili sveto ulje, koji nisu nje govali Kristovu milost u svojim srcima, otkrit će, poput ludih djevojaka, da nisu spremni dočekati svoga Gospoda. Oni sami u sebi nemaju moć za zadobivanjem ulja i njihovi su životi uništeni. Ali ako tražimo Božji Duh, ako molimo kao Mojsije: ‘Pokaži mi svoju slavu’, ljubav Božja bit će izlivena u naša srca. Zlatno ulje bit će nam dano.”¹

Izlijevanje ulja

„Pripadnici Božjeg naroda trebaju biti kanali za ostvarivanje najuzvišenijih utjecaja u svemiru. Proroku Zahariji su u viziji prikazana dva maslinova stabla koja stoje pred Gospodom, i sa kojih se,

tite tu osobu da ćete se moliti za nju i nemojte zaboraviti to zaista i činiti.

Tijekom ovog Molitvenog tjedna, molit ću se za:

Odražavaj i svijetli

„Pokret“ u našem nazivu podrazumijeva djelovanje! Odsijavajmo Kristovo svjetlo konkretnim djelima: Zašto ne biste odabrali jednu osobu za koju ćete moliti tijekom ovog Molitvenog tjedna? Obavijes-

kroz zlatne lijevke, zlatno ulje stalno toči u čašu svetinje. Iz te čaše žišci 'svijetnjaka' stalno se dopunjavaju kako bi neprekidno mogli održavati sjajnu i blistavu svjetlost. Tako se preko svetih pomazanika koji stoje u prisustvu Božjem punina božanske svjetlosti, ljubavi i sile prenosi na pripadnike Njegovog naroda, kako bi oni primljenu svjetlost, radost i osvježenje mogli prenositi na druge. Oni tako postaju kanali božanskog posredovanja preko kojih se plima Njegove ljubavi izljevna na ovaj svijet.

Namjera koju Bog danas želi ostvariti preko svog naroda predstavlja isto ono što je želio ostvariti preko sinova Izraelovih kada ih je izveo iz Egipta. Promatrajući Božju dobrotu, milost, pravdu i ljubav otkrivene u Zajednici, svijet treba steći pravu sliku o Njegovom karakteru. I kada se Božji zakon tako prikaže osobnim primjerom u svakodnevnom životu, čak će i svijet uvidjeti i priznati da su oni koji ljube Boga, koji Ga se boje i služe Mu vjerno zaista iznad svih drugih naroda na Zemlji. **Božje oko budno prati svakog pripadnika Njegovog naroda; za svakoga od njih On ima svoj plan.**⁴²

Svjetlost zasjala po cijelom svijetu

„Poruka nade i milosti treba biti odnesena u sve krajeve svijeta. I tko god zaželi, moći će ispružiti svoju ruku i uhvatiti se za Božju snagu; moći će sklopiti mir s Njim i imati mir s Njim. Više ni neznabošci neće biti obavijeni ponoćnom tamom. Mrak će morati ustuknuti pred blistavim zrakama Sunca pravednosti. Snaga groba bit će svladana.

Ali nitko ne može dijeliti ono što sam nije primio. U Božjem djelu ništa se ne može postići ljudskom snagom. Nitko ne može samoga sebe svojom snagom učiniti svjetlonošom za Boga. Jedino je zlatno ulje, koje su nebeski vjesnici pretakali u zlatne cijevi da se iz zlatnih posuda izlije u svjetiljke svijetnjaka, moglo trajno održavati blistavo, sjajno svjetlo u Svetišću. Jedino Božja ljubav koja se stalno izljevna na čovjeka može osposobiti ljudsko oruđe da širi svjetlo. U srca svih onih koji su vjerom sjedinjeni s Bogom zlatno ulje ljubavi dotječe u obilnoj mjeri i ono će se pokazati sjajem dobrih djela, stvarnim služenjem Bogu iz cijeloga srca.

U velikom i neizmjernom daru Svetoga Duha sadržana su sva nebeska blaga.

Ako se obilje Božje milosti ne izljevna na čovjeka, onda se to ne može pripisati nekom ograničenju koje je postavio Bog. Kad bi svi željeli primiti silu Svetoga Duha, svi bi njome bili ispunjeni.

Prednost je svake duše da postane živi kanal preko kojega će Bog izljevati na svijet blago svoje milosti, nedokučivo bogatstvo Kristovo. Ništa Krist ne želi toliko koliko ljudska oruđa kojima će svijetu objaviti svoj karakter i svoj Duh. Ništa svijetu nije potrebnije od Spasiteljeve ljubavi koja će se pokazati preko ljudi. Cijelo Nebo čeka na žive kanale preko kojih će sveto ulje donositi radost i blagoslov ljudskom srcu.⁴³

Svatko je svjetiljka

„No ako vjernici Božje crkve danas nemaju živu vezu s Izvorom svakog duhovnog rasta, oni neće biti spremni za vrijeme žetve. Ako svoje svjetiljke ne drže opremljene i upaljene, neće primiti dodatnu milost u vrijeme posebne potrebe.

Samo oni koji stalno primaju nove zalihe milosti imat će snagu koja odgovara njihovim svakidašnjim potrebama i sposobnost da je uporabe. Umjesto da očekuju neko buduće vrijeme kad će posebnim izlivanjem duhovne snage biti čudom osposobljeni za zadobivanje duša, oni se svakodnevno pokoravaju Bogu kako bi od njih načinio posude za svoju uporabu. Oni svakodnevno koriste prigode za službu koja im je nadohvat ruke. Svakodnevno svjedoče za Učitelja gdje god se nalazili, bilo nekim skromnim radom kod kuće, bilo na poslu.

Za posvećenog radnika predivna je utjeha spoznaja da je čak i Krist tijekom svojeg života na Zemlji svakodnevno molio Oca za svježu zalihu milosti i da je iz te zajednice s Bogom odlazio jačati i blagoslivljati druge. Promatrajmo Božjeg Sina pognutog dok se moli svojem Ocu! (...) **Svima koji se potpuno predaju službi Njemu, On obećava božansku pomoć. Njegov vlastiti primjer dokaz je da će ozbiljne, ustrajne molbe Bogu u vjeri – vjeri koja vodi do potpune ovisnosti o Bogu i bezrezervnog posvećenja Njegovom djelu – donijeti ljudima pomoć Svetog Duha u borbi protiv grijeha.**⁴⁴

**Privilegija je svake duše
da bude živi kanal kroz
koji Bog može prenijeti
svijetu blago svoje milosti
– neistraživo bogatstvo
Kristovo.**

Dostupno odmah!

„Sve blago neba čeka na našu molbu i naše prihvaćanje; a kad to blago primimo, naša je dužnost da ga pružimo drugima. Na taj se način pune sveti žišci, a crkva postaje nositelj svjetla svijetu.

To je posao za koji Gospod želi pripremiti svakoga u ovo vrijeme kad četiri anđela zadržavaju četiri vjetra da ne pušu dok sluge Božje ne budu zapečaćene na čelima svojim. Nema vremena za zadovoljstva i uživanja. Žišci duše moraju biti ukrašeni. Moraju se opskrbljivati rezervom ulja milosti. Treba poduzeti svaku mjeru opreznosti kako bi se spriječilo duhovno opadanje, kako nas veliki dan Gospodnji ne bi iznenadio kao lupež noću. Svaki Božji svjedok mora raditi mudro na području koje mu je Gospod odredio. Svakog dana trebamo stjecati živo, duboko iskustvo u nastojanju usavršavanja kršćanskog karaktera. **Svakog dana trebamo primati sveto ulje kako bi ga mogli dijeliti drugima. Danas je molitva potrebna više nego ikada. Krist zapovijeda: ‘Molite se bez prestanka’, to jest neka su vam misli stalno upravljene gore ka nebu, gdje je izvor svake naše sile i moći.**

Možda već dugo hodamo uskom stazom, ali to nije garancija da ćemo njom ići do kraja. Ako smo do sad hodali sa Bogom u zajednici Duha bilo je to zato što smo Ga svakog dana vjerom tražili. Ulje koje teče iz dvije masline preko zlatnih lijevaka stizalo je do nas. A oni koji ne gaje duh molitve, ne mogu očekivati da će primiti to dragocjeno ulje dobrote, dugog podnošenja, nježnosti i ljubavi.

Svatko se treba odvojiti od svijeta, koji je pun bezakonja. Nije dovoljno samo neko vrijeme hoditi s Bogom, a onda napustiti Njegovo društvo i nastaviti dalje u svjetlosti iskre našeg vlastitog nadahnuća. U našoj službi Bogu moramo biti dosljedni i postojani u djelima vjere. (...)

Vrijeme u kome živimo je za one koji traže, vrijeme djelovanja Svetoga Duha. Molite se i tražite Njegovu silu. Vrijeme je da budemo iskreniji i predaniji u svojim molitvama. Nama je povjeren naporan ali blagoslovljen zadatak da objavljujemo Krista onima koji su u tami. Pozvani smo da objavimo posebnu istinu za ovo vrijeme. Za to je neophodna sila Svetog Duha. Molimo se za tu silu. Gospod želi da od Njega

tražimo. U prošlosti nismo bili cijelim srcem predani djelu.“⁵

Zaustavljam li ja pritok?

„Duh se nikada ne može izliti dok članovi crkve njeguju razmirice i gorčinu jedni prema drugima. Zavist, ljubomora, zle slutnje i ogovaranje djela su Sotone, i učinkovito zatvaraju put djelovanju Svetog Duha. Ništa na ovom svijetu nije Bogu toliko drago kao Njegova crkva. Ništa ne čuva s takvom ljubomornom pažnjom. Ništa ne vrijeda Boga kao čin koji narušava utjecaj onih koji služe Njegovoj službi. On će pozvati na odgovornost sve koji pomažu Sotoni u njegovom radu kritiziranja i obeshrabrivanja.

Oni koji su lišeni suosjećanja, nježnosti i ljubavi ne mogu obavljati Kristov posao. Prije nego što se proročanstva mogu ispuniti, slabi će biti ‘kao David’, a dom Davidov ‘kao anđeo Gospodnji’, djeca Božja moraju odbaciti svaku sumnju prema svojoj braći. Srce mora kucati u skladu s drugim srcem. Kršćanska dobrota i bratoljublje moraju se pokazati mnogo obilnije. Riječi mi odzvanjaju u ušima: ‘Zbližite se, zbližite se.’ Svečana, sveta istina za ovo vrijeme jest ujediniti Božji narod. Želja za prevlašću mora umrijeti. Jedna tema natjecanja mora nadjačati sve druge – tko će najviše sličiti Kristu u karakteru? Tko će se najpotpunije sakriti u Isusu? (...)

Preobrazba karaktera treba biti svjedočanstvo svijetu o djelovanju Kristove ljubavi. Gospod očekuje da njegov narod pokaže kako otkupiteljska moć milosti može djelovati na nesavršen karakter i dovesti do napretka u jedinstvu i donijeti obilan plod.

Ali da bismo ispunili Božju namjeru, postoji priprema koju treba obaviti. Gospodin nas poziva da ispraznimo svoja srca od sebičnosti koja je korijen otuđenosti. On žudi izliti na nas svog Svetog Duha u obilnoj mjeri i poziva nas da očistimo put samoodricanjem. Kada sebe predamo Bogu, naše će se oči otvoriti da vidimo kamenje spoticanja koje je naše nekršćansko ponašanje postavilo na put drugima. Bog nas poziva da uklonimo sve to. On kaže: ‘Isповijedajte svoje grijehe jedni drugima i molite se jedni za druge da ozdravite.’ Tada možemo imati sigurnost koju je David imao kada je, nakon priznanja svog grijeha,

Trebamo svakodnevno primati sveto ulje kako bismo ga mogli dijeliti drugima. *Svi mogu biti nositelji svjetla svijetu – ako to žele. Pozvani smo nestati iz vida samima sebi i biti skriveni u Isusu.*

molio: 'Vrati mi radost svoga spasenja i podupri me svojim slobodnim Duhom. Tada ću bezakonike učiti tvojim putovima i grešnici će se obratiti tebi.'

Kad u njoj vlada Božja milost, duša će biti okružena atmosferom vjere, hrabrosti i Kristove ljubavi, atmosferom koja okrepljuje duhovni život svih koji je udišu.(...) Svatko tko je sudionik Kristove opraštajuće ljubavi, svatko tko je prosvijetljen Duhom Božjim i obraćen u istini, osjetit će da ove dragocjene blagoslove duguje svakoj duši s kojom dođe u kontakt. One koji su ponizna srca Gospod će koristiti da dopru do duša kojima se ovlaštene svećenici ne mogu približiti. Bit će potaknuti da izgovore riječi koje otkrivaju spasonosnu Kristovu milost.

I blagoslivljajući druge, i sami će biti blagoslovljeni. Bog nam daje priliku da dijelimo milost, kako bi nas On mogao ispuniti još većom milošću. Nada i vjera će ojačati dok Božji posrednik radi s talentima i mogućnostima koje mu je Bog dao. Imat će božanskog posrednika koji će mu pomagati u radu.⁶

Održavanje stalnog pritoka

„Sada je vrijeme da pokažemo koliko smo pouzdani. Svakome je povjeren neki poseban dar ili talent koji treba upotrijebiti za širenje Otkupiteljevog kraljevstva. Svim odgovornim Božjim suradnicima, od najnižeg i najneznatnijeg do onih na najvišim položajima u crkvi, povjerena su Gospodnja dobra. Nije propovjednik jedini koji može raditi na spašavanju duša. Ni oni koji imaju najmanje darove ne mogu se opravdati ako se ne koriste upravo onim darovima koje imaju, jer će na taj način umnožiti svoje talente. Nije pametno igrati se s moralnim odgovornostima niti prezreti dan malih stvari. U svojoj providnosti Bog povjerava svoje darove u skladu s različitim sposobnostima ljudi. Nitko ne treba žaliti što ne može proslaviti Boga darovima koje nikad nije imao i za koje nije odgovoran.”⁷

„Sposobnost primanja svetog ulja iz dvaju maslina povećava se kako primatelj prazni

to sveto ulje iz sebe riječju i djelom kako bi zadovoljio potrebe drugih duša. Rad, dragocjeni, ispunjavajući rad - neprestano primanje i neprestano davanje.

Trebamo i moramo imati svježe zalihe svaki dan. I koliko je samo duša kojima možemo pomoći dijeleći s njima! Cijelo nebo čeka kanale kroz koje se može izliti sveto ulje, kako bi bilo radost i blagoslov drugima. Ne bojim se da će itko pogriješiti ako postane jedno s Kristom. Ako On prebiva u nama, radit ćemo neprekidno i snažno, tako da će naš rad ostati postojan. Božanska punina će teći kroz posvećenog ljudskog posrednika kako bi se davala drugima.”⁸

„Zašto ne gladujemo i ne žedamo darom Duha, budući da je to sredstvo kojim primamo snagu? Zašto o njemu ne govorimo, ne molimo se za njega, ne propovijedamo o njemu? (...)“

Duh nam daje snagu koja u svakoj nevolji podržava dušu koja se bori u suočavanju s neprijateljski raspoloženim rođacima, mržnjom svijeta i predodžbe o vlastitom nesavršenstvu i pogreškama.”⁹

„Ako vi (...) budući da ste ljudi i zli, 'znate davati dobre darove svojoj djeci, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga traže?' Duh Sveti, predstavnik Njega samoga, najveći je od svih darova. Sve 'dobre stvari' sadržane su u ovome. Sam Stvoritelj ne može nam dati ništa veće, ništa bolje. Kada molimo Gospoda da nam se smiluje u našoj nevolji i da nas vodi svojim Duhom Svetim, On nikada neće odbiti našu molitvu.”¹⁰

Literatura:

1. *The Review and Herald*, February 3, 1903.
2. *Svjedočanstva*, sv. 6, str. 11, 12. [naglasak dodan]
3. *Kristove priče*, str. 418, 419. [naglasak dodan]
4. *Djela apostola*, str. 55, 56. [naglasak dodan]
5. *Svjedočanstva za propovjednike*, str. 510–512. [naglasak dodan]
6. *Svjedočanstva*, sv. 6, str. 42, 43.
7. *Ibid.*, sv. 4, str. 618.
8. *Ibid.*, sv. 6, str. 117.
9. *Ibid.*, sv. 8, str. 22.
10. *Misli s gore blagoslova*, str. 132.

Nebeski 2 golub

Subota, 12. srpnja 2025.

Davi Paes Silva

Božanska prisutnost

Cijelo božanstvo sudjeluje u planu našega spasenja. Čitamo da je „božanstvo bilo ganuto suosjećanjem prema ljudskom rodu, i Otac, i Sin, i Duh Sveti dali su Sebe za ostvarenje plana otkupljenja.“¹

„Tada Isus dođe iz Galileje na Jordan k Ivanu da ga on krsti. No Ivan mu zabrani, rekavši: ‘Ja trebam da ti mene krstiš, a ti dolaziš k meni?’ I odgovori mu Isus, rekavši: ‘Pusti neka sada bude tako; jer dolikuje nam da tako ispunimo svu pravednost.’ Tada mu on dopusti.“ (Matej 3:13–15). Nebeski anđeli su sa zanimanjem promatrali Isusovo krštenje u rijeci Jordan. Utjelovljenjem je postao naš zastupnik.

„Gospod je obećao Ivanu [Krstitelju] znak po kojem će prepoznati tko je Mesija, i sada, kad je Isus izašao iz vode, obećani znak bio je dan; vidio je otvorena nebesa, i **Duha Božjeg, u obliku sjajnog zlatnog goluba, iznad Kristove glave**, a s neba se začuo glas govoreći: ‘Ovo je Sin moj ljubljani, u njemu mi sva milina.’“²

„Kristova molitva za čovjeka otvorila je vrata Neba i Otac je odgovorio prihvaćajući molbu za grešni rod. Isus se molio kao naša Zamjena i Zalog, pa sada ljudski rod može dobiti pristup Ocu zaslugom Njegovog ljubljenog Sina.“³

Dakle, doista su i Otac, i Sin i Sveti Duh bili prisutni pri ovom krštenju — simboličnom za svako kršćansko krštenje, zbog čega je vjernicima dana uputa: „Pođite, stoga, i poučavajte

sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha učeći ih držati sve što sam vam zapovjedio: i evo, ja sam s vama u sve dane, sve do svršetka svijeta. Amen.“(Matej 28:19, 20).

Zašto golub?

„Znak u obliku goluba koji je lebdio nad Isusom prilikom Njegovog krštenja predstavlja blagost Njegova karaktera.“⁴

Što to znači za nas u ovom trenutku povijesti i sve do svršetka svijeta? Postoji li neprijatelj na našem putu?

„Jeste li kada promatrali jastreba u lovu na plahu golubicu? Poučena svojim instinktom, golubica zna da jastreb, želi li uloviti svoj plijen, mora letjeti na većoj visini od svoje žrtve. Stoga ona leti sve više i više u plavi nebeski svod, čak i dok je jastreb progoni i želi postići prednost. Ali uzalud. Golubica je sigurna sve dotle dok ne dopusti da je išta omete u njezinom letu ili približi tlu; ali dovoljno je da samo jednom posustane i spusti se niže u letu, i njezin neprijatelj koji nikad ne spava obrušit će se na svoju žrtvu. Mnogo puta smo, gotovo bez daha, promatrali ovaj prizor suosjećajući s malom golubicom. Kako li smo bili žalosni kada je postala žrtvom okrutnog jastreba.

Mi se nalazimo u ratu — doživotnom sukobu sa Sotonom i njegovim primamljivim kušnjama. Taj neprijatelj će upotrijebiti svaki argument, svaku prijevaru kako bi namamio dušu u zamku; ako želimo dobiti krunu života, moramo uložiti ozbiljan, ustrajan napor. Ne smijemo odbaciti oružje ili napustiti bojište sve dok ne postignemo pobjedu u našem Otkupitelju.

Dokle god su naše oči uprte na Začetnika i Dopravitelja naše vjere, bit ćemo sigurni. Mi moramo težiti za onim što je gore, a ne za stvarima ovoga svijeta. U vjeri trebamo rasti sve više i više dok ne dostignemo Kristovu milost. Svakodnevnim promatranjem Njegove neusporedive privlačnosti, moramo sve više

“Kristova molitva u korist čovjeka otvorila je nebeska vrata, i Otac je odgovorio, prihvativši zagovor za pali ljudski rod.”

i više rasti u Njegovo slavno obličje. Dok živimo u ovakvoj zajednici s Nebom, Sotona će uzalud na nas bacati svoje mreže.“⁵

Doista — kao što ilustracija prikazuje — kao što Otac i Sin nisu zakazali u misiji otkupljenja naše pale ljudske vrste od vječne propasti, tako ni Sveti Duh neće posustati u ovom čudesnom planu našeg spasenja. Moć Duha Svetoga bit će izlivena prema potrebi bez mjere, upravo kako je i obećano.

Sveti Duh na kraju vremena

Sveti Duh je glavni posrednik na zemlji koji priprema Božji narod za završetak djela. Zato se svakog dana trebamo moliti da budemo kršteni njime. „Nakon sati provedenih s Bogom, [Krist, Sin čovječji] svakog je jutra dolazio spreman ljudima donijeti nebesku svjetlost. Svakodnevno je primao novo krštenje Svetim Duhom.“⁶ Ako je Isusu trebalo ovo osvježanje, koliko ga tek više trebamo mi u našem palom stanju! Zapravo, potrebno nam je djelovanje Duha Svetoga u našem životu tijekom cijelog procesa našeg spasenja te kako bismo ispunili svoju ulogu u zadatku evangelizacije cijelog svijeta.

Krist je ovu istinu jasno objavio svojim učenicima prije uznesenja. Obećao im je:

Odražavaj i svijetli

Biti pokret znači djelovati!
Pripremimo se za dolazak Svetog Duha konkretnim djelima:
Potpuno se predajmo vodstvu Svetog Duha.

Odreknite se nečega konkretnog što je posljednjih dana stajalo između tebe i Boga.

“Oče, oprosti mi moje grijehе. Pomozi mi da se odrekнем svega što nas razdvaja, kako bih bio spreman za Tvoga Svetoga Duha. Amen.”

„Nego, primit ćete silu nakon što Duh Sveti siđe na vas i bit ćete mi svjedoci i u Jeruzalemu i po svoj Judeji, i u Samariji i sve do nakraj zemlje“ (Luka 24:49).

Tko nas krštava Duhom Svetim? Kad su ga pismoznanci i farizeji pitali o njegovom poslanju, Ivan Krstitelj im je rekao o Kristu: „Ja vas, ustvari, krstim vodom na pokajanje, ali onaj koji dolazi poslije mene moćniji je od mene. Njemu ja nisam dostojan ponijeti obuću: on će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem; on kome je vijača u ruci. I pročistit će gumno svoje i skupiti žito svoje u žitnicu, a pljevu će spaliti ognjem neugasivim“ (Matej 3:11, 12).

Isus je taj koji krsti svoju djecu Duhom Svetim.

Kada trebamo biti kršteni golubom s neba? To je doista svakodnevna potreba. Kao što je već spomenuto, trebamo ovaj dar božanske moći svaki dan — i za vlastito obraćenje i za pridobivanje novih duša u Božje kraljevstvo.

Prorok Zaharija je napisao: „Ištite od Gospoda **kišu u doba poznoga dažda**; tako će Gospod načiniti sjajne oblake i dati im pljuskove kiše, svakoj travi u polju“ (Zaharija 10:1).

Kada je vrijeme kasne kiše?

„Poruka trećeg anđela prerasta u glasan poklik i ne smijete se osjećati slobodnima zanemariti svoju sadašnju dužnost, a još uvijek njegovati zamisao kako ćete u nekom trenutku u budućnosti primiti veliki blagoslov, kada bez ikakvog truda s vaše strane nastupi predivno buđenje. Danas se morate predati Bogu kako bi vas mogao učiniti posudama na čast i prikladnima za službu Njemu. Danas se trebate predati Bogu kako biste se mogli očistiti od vašeg ja, očistiti se od sumnje, ljubomore, zavisti, zlih nagađanja, sukoba i svega što obeščašćuje Boga. Danas morate očistiti svoje posude kako bi bile spremne za nebesku rosu, spremne za pljuskove kasne kiše; jer kasna kiša će doći i Božji blagoslov ispunit će svaku dušu koja je očišćena od svake nečistoće. Naše djelo danas jest predati svoje duše Kristu kako bismo mogli postati prikladni za vremena osvježenja koja će doći od Gospoda, prikladni za krštenje Svetim Duhom.“⁷

Koji su uvjeti za primanje krštenja Duhom Svetim?

Prorok Hošea predstavlja osnovne uvjete uz koje možemo primiti snagu Duha Svetoga tijekom vremena kasne kiše: „Ja ću poći i vratiti se na svoje mjesto, dok svoj prijestup ne priznaju i potraže moje lice: u nevolji svojoj zarana će me tražiti. Dođite i vratimo se Gospodu: jer on je razderao, i on će nas iscijeliti; on je udario, i on će nas poviti. Nakon dva dana će nas oživjeti: treći dan će nas

podići i živjet ćemo pred licem njegovim. Tada ćemo znati idemo li za time da poznamo Gospoda: njegov dolazak je pripravan kao jutro; i doći će on k nama kao kiša, kao kasna i rana kiša zemlji“ (Hošea 5:15; 6:1–3).

U ovim biblijskim stihovima nalazimo sljedeće uvjete koje trebamo ispuniti kako bismo primili kasnu kišu:

1. Priznajmo svoje stvarne prijestupe.

2. Tražimo Gospoda svim srcem, s poniznošću i kajanjem.

3. Vratimo se Gospodu kako bi nas oživio.

4. Upoznajmo i nastavimo upoznavati Gospoda. „Poznati Boga znači voljeti Ga.“⁸

5. Tada će nam doći kao kiša, kao kasni i rani pljusak na zemlju.

Potpuna predaja

„Krist je svojoj Crkvi obećao dar Svetoga Duha i to obećanje pripada i nama koliko i prvim učenicima. Ali kao i svako drugo obećanje i ovo je dano uz određene uvjete. Ima mnogo onih koji vjeruju i tvrde da polažu pravo na Gospodnje obećanje; oni govore o Kristu i o Svetome Duhu, ali od toga nema nikakve koristi. **Oni ne pokoravaju svoju dušu božanskim silama da je vode i upravljaju njome.** Mi ne možemo upotrebljavati Svetoga Duha. Duh treba upotrijebiti nas. Bog svojim Duhom djeluje na svoj narod da hoće i učini ‘da mu se možete svidjeti’ (Filipljanima 2:13). Ali mnogi se ne žele podčiniti ovome. Oni žele upravljati sami sobom. To je razlog što ne primaju ovaj nebeski dar. **Duh se daje samo onima koji ponizno čekaju Boga, koji očekuju Njegovo vodstvo i milost.** Božja sila očekuje njihov zahtjev i prihvaćanje. Ovaj obećani blagoslov, koji tražimo vjerom, donosi sobom sve druge blagoslove. On se daje prema bogatstvu Kristove milosti, i On Ga je spreman dati svakome prema mjeri u kojoj Ga može primiti.“⁹

„Mnogi su u velikoj mjeri zanemarili primiti ranu kišu. Zbog toga nisu stekli sve one prednosti koje Bog osigurava ranom kišom. Očekivali su da će kasna kiša nadoknaditi ono što je bilo propušteno. Planiraju otvoriti svoja srca tada kad se milost izlije bogatije i potpunije. Ali takvi čine strašnu pogrešku. Djelo koje je Bog započeo u ljudskom srcu davanjem svoje svjetlosti i spoznaje istine mora stalno napredovati. Svaki pojedinac mora shvatiti svoju osobnu potrebu. Srce mora biti očišćeno od

Samo onima koji ponizno čekaju Boga, koji bdiju tražeći Njegovo vodstvo i milost, dan je Duh. Božja sila čeka njihovu molbu i prihvaćanje.

svake nečistoće i pripremljeno za primanje Svetog Duha. Priznanje i napuštanje grijeha, iskrena molitva i predanje Bogu, to je učenike pripremlilo za izlivanje Svetoga Duha na dan Pedesetnice. Isto tako, samo u još većoj mjeri, mora se činiti i danas; tek tada ljudska oruđa mogu moliti za blagoslov i čekati da Gospod izvrši svoje djelo na njima. Bog je Onaj koji je započeo i On će i dovršiti svoje djelo, obnavljajući cijelog čovjeka u Isusu Kristu. Ali prije toga ne smije se zanemariti milost koju predstavlja rana kiša. Samo oni koji žive po svjetlosti koju su već primili mogu očekivati dar veće svjetlosti. Ako svakodnevno ne napredujemo u razvijanju kršćanskih vrlina, nećemo prepoznati manifestaciju Svetoga Duha u kasnoj kiši. On će se možda izljevati na sva srca oko nas, a da to ne primijetimo niti primimo.

Ni u jednoj točki našeg iskustva ne smijemo se lišiti pomoći onoga što nas osposobljava da učinimo prvi korak. Blagoslovi primljeni putem ranog dažda bit će nam potrebni sve do kraja. Ipak, oni sami neće biti dovoljni. Dok cijenimo blagoslove ranog dažda, ne smijemo izgubiti iz vida činjenicu da bez poznog dažda, koji treba ispuniti klas i učiniti da zrno sazrije, žetva neće biti spremna za srp, pa će posao sijača biti uzaludan. Božanska milost potrebna je na početku, neophodna je na svakom koraku rasta i samo ona će dovršiti posao. Nema mjesta ni vremena za nemaran stav. Nikada ne smijemo zaboraviti Kristove opomene: 'Stražite u molitvi', 'Stražite... molite se uvijek.'

Veza s božanskim predstavnikom u svakom je trenutku bitna za naš napredak. Možda smo primili određenu mjeru Duha Božjega, ali vjerom i molitvom trebamo stalno tražiti više Duha. Ako ne napredujemo, ako ne primimo i rani i pozni dažd, izgubit ćemo svoje duše i stoga ćemo sami biti krivi.¹⁰

Danas, dok kao svjetska crkva obilježavamo 100 godina od našeg službenog osnutka, pravo je vrijeme da ozbiljno pristupimo zadatku koji je pred nama. Krajnje je vrijeme da osiguramo svoj poziv i izbor te da održimo živu vezu s Gospodom, kako bi „onaj koji je započeo dobro djelo u vama dovršio ga do dana Isusa Krista“ (Filipljanima 1:6). Vrijeme je da se oprostimo od ovog zlog svijeta i budemo spremni za skori Isusov dolazak kako bismo mogli otići u naš nebeski dom. Neka Gospod blagoslovi svoj narod diljem svijeta izlivanjem kasne kiše!

Literatura:

1. *Counsels on Health*, str. 222.
2. *Sinovi i kćeri Božje*, str. 133.
3. *Moj život danas*, str. 260.
4. *Odabrane poruke*, sv. 2, str. 238.
5. *Moj život danas*, str. 105.
6. *Kristove priče*, str. 139.
7. *Odabrane poruke*, sv. 1, str. 190, 191.
8. *Želja vjekova*, str. 22.
9. *Ibid.*, str. 672. [naglasak dodan]
10. *Svjedočanstva za propovjednike*, str. 507, 508.

Prazne 3 posude

Nedjelja, 13. srpnja 2025.

Peter D. Lausevic

Najveći Evanđelist i Učitelj kojeg je svijet ikada upoznao upravo je završio tri i pol godine božanske službe poučavanja, propovijedanja i iscjeljivanja. U prispodobama o sijaču i sjemenu te o pšenici i kukolju, Isus je prikazan kao Sijač. Njegovo je glavno djelo bilo sijanje sjemena istine čovječanstvu, jer On je Sijač¹ u prispodobama, a ne onaj koji donosi žetvu: „Slušajte. Gle, iziđe sijač sijati“ (Marko 4:3). Iz tog razloga, „kao Otkupitelj svijeta, Krist se neprestano suočavao s prividnim neuspjehom.“² Iako su velike mase ljudi dolazile slušati Ga, tijekom tog razdoblja, vrlo malo njih je otvoreno prihvatilo poruku spasenja. Neki, poput Nikodema, prepoznali su Mesiju tek kad Ga je rulja vodila na križ. Drugi su čekali nešto više.

Čekanje

Možete li zamisliti da je, upravo u trenutku kad je bilo presudno poći i poučavati sve narode kako bi se ubrzao Kristov dolazak, Isus svojim učenicima rekao da čekaju? „I evo, ja šaljem na vas obećanje moga Oca; no ostanite u gradu Jeruzalemu dok se ne odjenete u silu odozgo“ (Luka 24:49). I mi trebamo razumjeti, u trenucima hitnosti, koliko je važno čekati. „Mi se trebamo isto tako ozbiljno moliti za silazak Duha Svetoga kao što su se učenici molili na Pedesetnicu. Ako je njima bio potreban u ono vrijeme, nama je još više potreban danas. Moralna tama kao mrtvački pokrov pokriva zemlju. Sve moguće lažne doktrine, krivovjerja i Sotonske prijevare zavode ljudske umove. Bez Božjeg Duha i sile bit će uzaludno izlaganje istine.“³

Ali zašto čekati? Postoji jasna korelacija između Isusovog povratka i propovijedanja evanđelja cijelom svijetu. „I propovijedat će se ovo evanđelje kraljevstva po svemu svijetu za svjedočanstvo svim narodima; i tada će doći svršetak“ (Matej 24:14). Dakle, zašto čekati? Koja je svrha Duha Svetoga? Usredotočit ćemo se danas na samo nekoliko točaka, dok će ostatak ovog posebnog molitvenog tjedna obraditi ostale teme.

1. Što je to što osvjedočuje dušu? „A kada dođe, on će ukoriti svijet zbog grijeha, i zbog pravednosti, i zbog osude“ (Ivan 16:8). Bez djelovanja Duha Svetoga koji uvjerava i osvjedočuje čovjeka da je grešnik i da mu treba Spasitelj, možemo propovijedati koliko god želimo, ali neće se dogoditi ništa.

2. Trebamo Duha Svetoga jer je On taj koji nam daruje posebne darove od Boga. „Svakome se daje očitovanje Duha na zajedničku korist. Jer jednome se po Duhu daje riječ mudrosti (...), a sve to čini jedan te isti Duh dijeleći svakomu napose kako on hoće“ (1. Korinćanima 12:7, 8, 11). U crkvi nam trebaju svi ti darovi kako bismo na uravnotežen način izvršili zadatak evangelizacije.

3. Također je istina da su trebali čekati da budu „obučeni silom odozgo“. Sveti Duh je taj koji im je trebao dati božansku silu sudjelovanjem u Kristovoj prirodi. „Čime smo obdareni nadasve velikim i dragocjenim obećanjima: da putem njih, umaknuvši pokvarenosti koja je u svijetu zbog požude, budete dionici božanske naravi“ (2. Petrova 1:4). A što se događa kada sudjelujemo u božanskoj prirodi? Čemu imamo privilegiju svjedočiti dok se divimo Božjoj milosti? „Kroz suradnju s Kristom oni su potpuni u Njemu, i u svojoj ljudskoj slabosti sposobni su činiti djela Svemogućega.“⁴

Na što se misli kad se kaže djela Svemogućega? To očito nisu ljudska djela - ljudi ne mogu preuzeti nikakve zasluge, jer ta djela zapravo ne potječu od njih.

„Svi koji posvete dušu, tijelo i duh Bogu, stalno će dobivati nove darove tjelesne i umne sile. Neiscrpní izvori Neba stoje im na raspolaganju. Krist im daje dah svojega Duha, život svojega života. Sveti Duh daje svoje najbolje snage da rade u srcu i umu. Božja milost

proširuje i umnaža njihove sposobnosti i sve savršenstvo božanske prirode pridružuje im se **u djelu spašavanja ljudskih bića**.“⁵ Djela Svemogućega nisu za osobno uzdizanje. Ona služe za spašavanje duša.

Znanost vjernika

A kakva djela čovjeka čini vjernikom? „Jer ako svojim ustima priznaješ Gospodina Isusa i u svome srcu vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen“ (Rimljanima 10:9). Znamo da čin predanja dovodi do obraćenja. Zato Sotona nikada neće odustati dok god ne pokorimo svoju volju volji našeg Stvoritelja i Otkupitelja. „Pokorite se, stoga, Bogu. Oduprite se đavlu i on će pobjeći od vas“ (Jakov 4:7). Ovo spasonosno predanje proizlazi iz istinskog vjerovanja da je Isus Mesija kojeg trebamo ispovijedati.

Isus je propovijedao tri i pol godine, i mogli su vidjeti da je On Mesija. Zašto je toliko njih ipak čekalo do dana Pedesetnice? Zašto tijekom Kristove službe nije bilo masovnih obraćenja? Svi su imali istu priliku kao i učenici, i lako su mogli posvjedočiti: „Ono što bijaše od početka, ono što smo čuli, ono što smo vidjeli svojim očima, ono što smo promotрили i ruke naše opipale, o riječi života“ (1. Ivanova 1:1). Ali nisu. Zašto čekati da tek učenici krste 3000 ljudi jednom prilikom, a 5000 drugom? (Vidi Djela apostolska 2:41; 4:4.)

Zašto su tek tada bili vidljivi rezultati? „Učenici su trebali započeti svoj rad ondje gdje je Isus posijao sjeme istine. Mnoštvo je čulo Njegove riječi i povjerovali su u njih, ali nisu imali moralnu hrabrost priznati Ga kao svog Spasitelja, da ne bi bili izbačeni iz sinagoge. Kada se izlio Sveti Duh, **sjeme koje je Krist posijao procvatilo je i sazrelo u plod**. Hrabrost i nada nadahnule su učenike, i bili su spremni ići do kraja svijeta da navijeste uskrsllog Spasitelja.“⁶

Isus je bio Bog-čovjek, kao što njegovo ime i označava. „Evo, djevica će začeti i roditi sina; i oni će ga nazvati imenom Emanuel, što u prijevodu znači: Bog s nama“ (Matej 1:23). Božanstvo je trebalo dotaknuti čovječanstvo, zato je „Riječ tijelom postala i nastanila se među nama – i promatrali smo njegovu slavu, slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca – pun milosti i istine“ (Ivan 1:14). Morao je postati čovjek i pobijediti kao čovjek. „Jer se nigdje ne zauzima za anđele, nego se zauzima za potomke Abrahamove. Zato je trebalo, da bude **u svemu sličan braći**, da bude milosrdan i vjeran veliki svećenik pred Bogom, da okaje grijeh naroda“ (Hebrejima 2:16, 17).

U toj božansko-ljudskoj prirodi bio je besprijeoran: „Jer znate da niste otkupljeni nečim raspadljivim, kao srebrom i zlatom, (...) nego dragocjenom krvlju Krista kao Jaganjca neokaljana i bez mane“ (1. Petrova 1:18, 19). To znači da je bio bez grijeha i dao nam je takav primjer koji trebamo slijediti. „Jer upravo ste na to pozvani; zato što je i Krist trpio za nas, ostavivši nam primjer da idete njegovim stopama: on koji grijeha nije učinio, niti se u

Učenici su se morali okupljati i zajednički potpuno predati svoje živote Bogu i jedni drugima, jer su morali biti ispražnjeni od sebe samih i međusobno ispovjediti jedni drugima svoje grijehе.

njegovim ustima našla prijevara“ (1. Petrova 2:21, 22). To Mu daje pravo da bude naš Zagovornik i Pomoćnik. „Jer nemamo velikoga svećenika, koji se ne bi mogao sažaliti s naših slabosti, nego koji je u svemu iskušao kao i mi, osim grijeha.“ (Hebrejima 4:15).

Ljudi su sve to mogli vidjeti u Kristu. Pokazao je put do pobjede nad grijehom. Zašto su onda čekali? Što su još htjeli vidjeti? Ljudi prirodno tragaju za nečim znanstvenim — i kod spasenja nije ništa drugačije. „Biblija je veliki Božji udžbenik, veliki Božji učitelj. U Bibliji je temelj svih pravih znanosti; istražujući Božju riječ naći ćemo u njoj svaku granu nauke, no iznad svega ona sadrži znanost nad znanostima - nauk o spasenju. Biblija je rudnik neiscrpnog Kristovog blaga.“⁷

Ali što zapravo definira znanost? Apostol Pavao upozorava protiv „lažne znanosti“ (1. Timoteju 6:20) to jest, znanje koje tvrdi da je znanstveno, ali mu nedostaje pravi temelj. Prava znanost temelji se na promatranju, dokazivanju i ponavljanju. Znanstvenici dokumentiraju svoje metode, bilježe svaki korak, a zatim testiraju može li se proces ponoviti s istim ishodom. Rezultat postaje zaista znanstven kada druga osoba može slijediti iste korake pod istim uvjetima i doći do istog zaključka. Na isti način, spasenje mora biti više od teorije — ono mora biti dokazivo i ponovljivo u životima Božjeg naroda.

Oponašaj Isusa

Isus je pokazao kako živjeti svetim životom. Sada to netko drugi mora reproducirati slijedeći istu metodu. To je ono što potiče svijet da vjeruje. Teorija može biti izvrsna; možemo o njoj govoriti i raspravljati koliko god želimo. Ali reproducirati je — to je znanstveno. A što se to reproducira? Krist nam je pokazao kako različiti narodi, različite kulture, različite osobnosti i različiti mentaliteti postaju jedno. „Svijetu danas treba ono što mu je trebalo prije 2000 godina - otkrivenje Krista.“⁸

To je nemoguće iz ljudske perspektive. Ono što je prirodno iz ljudske perspektive je: „Ustat će narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva“ (Luka 21:10). Ne radi se samo o ratovima. Pogledajte što se događa tijekom nogometnih utakmica ili za vrijeme drugih međunarodnih natjecanja. Biti kršćanin znači učiniti upravo ono što je Abraham morao učiniti. „Idi iz svoje zemlje, od svoga roda i od doma očeva, u zemlju koju ću ti pokazati“ (Postanak 12:1). To bi bilo čudesno — nešto potpuno strano ljudskoj prirodi — i upravo to je ono istinsko. Tu se krije snaga kršćanstva. „Da svi budu jedno; kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno, da svijet vjeruje da si me ti poslao“ (Ivan 17:21) To je ono što čini vjernika. „Sloga i jedinstvo među ljudima raznih karaktera i sklonosti predstavlja najveći dokaz da je Bog poslao svog Sina u svijet da spasi grešnike. Naša je prednost da to posvjedočimo. Ali da bismo mogli ovo postići moramo se podčiniti Kristovoj vlasti. Naš karakter se mora prilagoditi Njegovom karakteru i naša volja se mora podčiniti

Njegovoj volji. Tada ćemo raditi u slozi bez ijedne pomisli na sukob.“⁹

Spremnost: Uzmi svoj križ

Kad bismo primili puninu sile Svetoga Duha bez razumijevanja njegovog djelovanja i reproduciranja, ta sila bi se koristila za pogrešne namjere i svrhe. To je razlog zašto je rana kiša dana učenicima tek kad su bili spremni. „I kada je napokon došao dan Pedesetnice, bijahu svi jednodušno na istome mjestu“ (Djela 2:1).

Znači li jedinstvo da svi mislimo isto o svakoj temi? „Mnoge teme koje se odnose na izvanjske stvari nisu definirane u Svetom pismu, već su ostavljene neriješenima; i osobne sklonosti su se često previše snažno nametale u tim pitanjima. Kada svaka stavka nije u skladu s praksom nekog drugog člana i vjernika, neka se male razlike ne pretvore u pritužbe i ne uzrokuju razdor. Metode i načini odlučivanja nisu uvijek isti. Od nas se zahtijeva da upotrijebimo razum i prosudbu kako bismo znali kako postupati. Iskustvo će pokazati koji je najprikladniji put u postojećim okolnostima. Neka se zbog sitnica ne stvara sukob. Duh ljubavi i milost našeg Gospoda Isusa Krista povezat će srce sa srcem ako svatko otvori prozore srca prema nebu, a zatvori ih prema zemlji.“¹⁰

Srž jedinstva leži u činu predaje - potpunom praznjenju naših posuda. Raspeće je bio najnečovječniji način pogubljenja nekoga - uvijek silom. Za razapetog više nije bilo izlaza. Tvoja volja je nestala, tvoj ugled je nestao. Tvoje samopoštovanje je nestalo. To je bilo najgore što se ikome moglo dogoditi. A ipak Isus kaže: „I tko god ne nosi svoj križ i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik“ (Luka 14:27). Da, taj najstrašniji, nehumani način pogubljenja trebamo prihvatiti jer je upravo to put spasenja. Vrijedi svega. Ono što je smrt za svijet, život je i moć za vjernika. „Jer propovijedanje o križu ludost je onima koji propadaju, ali je nama koji smo spašeni sila Božja“ (1. Korinćanima 1:18).

Trebamo prigrliti taj križ. „No daleko od mene da bih se ponosio, osim u križu našega Gospodina Isusa Krista po kojemu je meni razapet svijet i ja svijetu“ (Galaćanima 6:14).

**“Svi koji posvete
dušu, tijelo i duh Bogu
neprestano će primati nove
darove tjelesne i duševne
snage.”**

„Ali za Pavla je križ bio predmet najvećeg zanimanja. Otkad je zaustavljen u proganjanju sljedbenika razapetog Nazarećanina, nikad se nije prestao hvaliti križem. U ono vrijeme primio je objavu Božje beskonačne ljubavi koja se otkrila u Kristovoj smrti i u svojem je životu doživio čudesnu preobrazbu kojom su se svi njegovi planovi i namjere uskladili s Nebom. Od tog je trenutka znao da je novi čovjek u Kristu. Iz vlastitog je iskustva znao da kad grješnik upozna Očevu ljubav onakvom kakva je vidljiva u žrtvi Njegova Sina i pokori se božanskom utjecaju, dolazi do promjene srca i od tog trenutka Krist postaje sve u životu.“¹¹ A što se događa kada prihvatimo taj križ? „Dok podižemo ovaj križ, otkrit ćemo da on uzdiže nas.“¹²

Jaram

Što je ovaj križ? Zašto je on središte istinske religije? Isus kaže: „Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, i neka svaki dan uzima svoj križ i slijedi me. Jer tko god hoće spasiti svoj život, izgubit će ga; a tko izgubi svoj život radi mene, taj će ga spasiti“ (Luka 9:23, 24). Nošenje križa i odricanje od samog sebe su jedno te isto. Mnogi ljudi koji se odriču sebe nisu ništa bolje nego što su bili prije. To je zato što ovdje ne govorimo o bilo kakvom nošenju križa. Trebamo uzeti Isusov križ i učiniti ga svojim. Drugim riječima, trebamo se sjediniti s Kristom u ovom nošenju križa. „Dođite k meni svi koji ste izmučeni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe i učite od mene, jer ja sam krotak i ponizan u srcu, i naći ćete spokoj svojim dušama. Jer jaram je moj blag i breme je moje lako“ (Matej 11:28 – 30). Taj odmor za dušu nalazimo samo kada se ujedinito s Kristom u nošenju jarma, a „taj jaram označava potpunu podložnost“.¹³

Što se prirodno događa kada se dobrovoljno predamo tom križu? „Isus kaže da je njegov jaram lak, i ja u to vjerujem. Kaže da je teret lagan, i ja u to vjerujem. Kad nosite Kristov jaram, sve vaše pritužbe i nesuglasice će prestati.“¹⁴ To znači da su uvjeti za kasnu kišu u potpunosti ispunjeni jer smo potpuno lišeni vlastitog ja i prožeti Kristom. „S Kristom sam razapet: živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni; a to što sada živim u tijelu, živim vjerom Sina Božjega, koji me ljubio i predao sebe samoga za mene“ (Galaćanima 2:20).

Kasna kiša

Potrebna nam je sila da dovršimo djelo koje nam je povjereno – kao pojedincima i kao crkvi. „Prihvatanje Njegovog jarma je jedan od prvih uvjeta za primanje Njegove sile.“¹⁵ Nakon raspeća, učenici su se deset dana sastajali u gornjoj sobi, a potom su bili ispunjeni silom. Zašto? Uspjeli su među ljudima koji su se natjecali za prevlast postići jedinstvo kakvo imaju Sin i Otac. Kako? „Srce mora biti ispražnjeno od svake nečistoće i očišćeno za prebivanje Duha. Ispovijedanjem i napuštanjem

grijeha, usrdnom molitvom i posvećenjem sebe Bogu, učenici su se pripremali za izlivanje Svetoga Duha na dan Pedesetnice. Isto djelo, samo u većoj mjeri, mora se učiniti sada.“¹⁶

Zašto smo nakon 100 godina kao crkva još uvijek ovdje? Mnogi su pojedinci bili vjerni pozivu koji im je Bog dao i sada počivaju u svojim grobovima čekajući to posebno uskrsnuće kako bi mogli čuti vječni savez i konačno vidjeti Spasitelja kako dolazi na nebeskim oblacima.

Ovdje smo jer trebamo obaviti još jedno djelo - ne samo kao pojedinci, već i kao crkva. Učenici su se morali sastati i ujediniti u potpunosti predati svoje živote Bogu i jedni drugima, isto kao što su morali biti lišeni svog ja i priznati svoje grijehe jedni drugima. Kako je to uopće moguće?

„Učenici su se s najvećom ozbiljnošću molili za sposobnost da se približe ljudima i da u svakidašnjim susretima izgovaraju riječi koje će grješnike dovesti Kristu. Ostavivši po strani sva neslaganja, sve želje za prvim mjestom, zbližili su se u kršćanskom zajedništvu. Prilazili su sve bliže Bogu, a to im je pomoglo da shvate kakvu su prednost imali što su se tako prisno družili s Kristom. (...)“

Ovi dani pripreme bili su dani dubokog ispitivanja srca. Učenici su osjećali duhovnu potrebu pa su molili Gospodina za posvećenje koje bi ih osposobilo za djelo spašavanja duša. Nisu tražili blagoslov samo za sebe. Osjećali su teret spašavanja duša.“¹⁷

Jeste li ispraznili svoju posudu do te mjere da ste spremni napustiti sve kako bi služili Učitelju? Dok prolazimo kroz ovaj poseban tjedan molitve kojim obilježavamo 100 godina našeg postojanja kao Pokreta, neka Gospod nadahne naša srca da osobno iskusimo križ, kako bismo se mogli ujediniti, dobiti potrebnu snagu za dovršenje djela i kako bismo konačno mogli otići kući k našem Spasitelju.

Literatura:

1. „Tako je Krist, nebeski Sijač, izašao da sije.“, *Kristove priče*, str. 36.
2. *Želja vjekova*, str. 678.
3. *Svjedočanstva*, sv. 5, str. 158.
4. *Želja vjekova*, str. 827.
5. *Ibid.* [naglasak dodan]
6. *The Signs of the Times*, October 14, 1889. [naglasak dodan]
7. *Kristove priče*, str. 107. [naglasak dodan]
8. *The Ministry of Healing*, str. 143.
9. *Svjedočanstva*, sv. 8, str. 242. [naglasak dodan]
10. *The Ellen G. White 1888 Materials*, str. 1698.
11. *Djela apostola*, str. 245.
12. *Svjedočanstva*, sv. 8, str. 45.
13. *In Heavenly Places*, str. 236.
14. *The Ellen G. White 1888 Materials*, str. 905.
15. *Želja vjekova*, str. 825.
16. *Svjedočanstva za propovjednike*, str. 507.
17. *Djela apostola*, str. 37.

4 Priprema kroz prehranu

Srijeda, 16. srpnja 2025.

Rolly C. Dumaguit

Danas širom svijeta raste popularnost vegetarijanske prehrane. Prema nedavnim statistikama, u svijetu ima više od 640 milijuna vegetarijanaca. Zbog tog rastućeg trenda, u SAD-u gotovo polovica svih restorana sada svojim gostima nudi i jela na biljnoj bazi.

Vegetarijanstvo privlači ljude iz raznih razloga – od vjerskih i etičkih motiva, preko zdravstvenih i ekoloških, do ekonomskih i kulturoloških čimbenika, kao i zbog osobne odbojnosti prema konzumaciji mesa.

Kao narod koji iščekuje Kristov dolazak, već duže vrijeme razumijemo da je prehrana na biljnoj bazi dio pripreme za taj najočekivaniji događaj. Ovu vrstu prehrane Bog je s ljubavlju dao svom narodu koji živi u pokvarenom svijetu. Božji je plan da nam prihvaćanje takve prehrane pomogne da budemo zdraviji i lakše nadvladamo nedostatke vlastitog karaktera. To od nas zahtijeva mnogo umjerenosti i ustrajnosti. Zašto je umjerenost nužna? Kolika je opasnost od neobuzdanih želja i neurednog života?

„Neumjerenost je proklela svijet od njegovih samih početaka. Noin sin bio je toliko moralno izopačen zbog pretjerane upotrebe vina da je izgubio svaki osjećaj za pristojnost, a prokletstvo koje je uslijedilo nakon njegova grijeha nikada nije bilo uklonjeno s njegovih potomaka.

Nadab i Abihu bili su ljudi na svetoj dužnosti, ali njihovi umovi su se zamračili zbog upotrebe vina pa više nisu mogli razlikovati sveto od nesvetog. Prinošenjem ‘tudeg ognja’ zanemarili su Božju zapovijed i bili su kažnjeni Njegovim sudom.

Aleksandru Velikom je bilo puno lakše pokoriti kraljevstva nego vladati vlastitim duhom. Nakon što je osvojio narode, ovaj takozvani velikan pao je zbog prepuštanja apetitu - kao žrtva neumjerenosti.“¹

Što ti misliš? Što je bolje za tebe — pokoriti svijet ili pokoriti samoga sebe? Što o tome kaže Biblija? „Onaj tko je spor na srdžbu, bolji je negoli junak, a onaj tko vlada svojim duhom, bolji je negoli onaj tko zauzme grad“ (Izreke 16:32).

Po definiciji, umjerenost je znači dosljedno kontroliranje svojih postupaka, misli ili osjećaja kako bismo izbjegli pretjerano jedenje, pijenje i laku ljutnju. Duh proroštva jasno objašnjava:

„Prava umjerenost nas uči da se potpuno odrekemo svega što šteti i da razborito koristimo ono što je zdravo.“² Postoji li veza između umjerenosti i spasenja? Je li umjerenost u svemu dio našeg biblijskog učenja?

Jedan od plodova Duha

„A plod Duha je ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjera, krotkost, uzdržljivost: protiv tih nema zakona“ (Galaćanima 5:22, 23).

Četvrta razina u ljestvama posvećenja

„I, uz to, sa svom revnošću pridodajte svojoj vjeri krepost, kreposti znanje, znanju uzdržljivost, uzdržljivosti postojanost, postojanosti pobožnost, pobožnosti bratoljublje, bratoljublju ljubav“ (2. Petrova 1:5-7).

Važna uloga u našem spasenju

„Tema umjerenosti, u svim svojim aspektima, zauzima važno mjesto u ostvarivanju našeg spasenja. Zbog loših prehrambenih navika, svijet postaje sve nemoralniji.“³

1. Umjerenost u jelu

Jedna od točaka koju moramo razmotriti u vezi s umjerenošću jest umjerenost u prehrani. Koja biblijska priča, po vašem mišljenju, može svjedočiti o pravom primjeru umjerenosti u jelu? Ono čega se najčešće sjetimo jest primjer Daniela. Što je Daniel zapravo odbio?

„Ali Daniel odlučio je u svome srcu da se neće kaljati obrokom od kraljeva jela ni vinom koje je on pio; stoga zaista od nadstojnika nad eunusima da se ne bi morao kaljati.(...) Tada reče Daniel Melzar, koga je nadstojnik nad eunusima postavio nad Danielom, Hananijom, Mišaelom i Azarijom: ‘Pokušaj sa svojim slugama, molim te, na deset dana; neka nam daju jesti mahunasto povrće, a za piće vodu’“ (Daniel 1:8, 11, 12).

Božja je želja da budemo zdravi. Želi da napredujemo i fizički i duhovno; zato

je Adamu i Evi nakon stvaranja dao biljnu prehranu. „I reče Bog: ‘Evo, dao sam vam svaku biljku koja nosi sjeme, koje je po svojoj zemlji, i svako stablo na kojemu je njegov plod koji donosi sjeme: to će vam biti za hranu’“ (Postanak 1:29).

„Oci naši nisu razumjeli čudesa tvoja u Egiptu; nisu se spominjali množine tvoga milosrđa, nego ga izazivali kod mora, kod mora Crvenoga. (...) No ubrzo zaboraviše djela njegova: ne čekahu na savjet njegov, nego se velikoj pohoti odaše u pustari i iskušavahu Boga u pustinji“ (Psalam 106:7, 13, 14). „Iskušavahu Boga u svome srcu istući jela za svoju požudu“ (Psalam 78:18).

Jedan od razloga zašto više nije sigurno jesti meso jest taj što životinjsko stvorenje pati u boli, strašno pogođeno raznim bolestima. U Jeremiji 45:5, prorok je pretekao da će Bog „navesti zlo na svako tijelo“, a u svojoj milosti, Gospod nam je dao plan prehrane kako bi nas zaštitio od mnogih bolesti. Krajnje je vrijeme da se vratimo izvornoj prehrani koju je Bog dao čovjeku. „Povrće, voće i žitarice trebaju činiti našu prehranu. Ni jedna jedina unca mesa ne bi smjela ući u naše želuce. Jedenje mesa je neprirodno. Trebamo se vratiti Božjoj izvornoj namjeri pri stvaranju čovjeka.“⁴

Ozbiljne opomene

„Roditelji koji znaju istinu o prepuštanju apetitu ne bi smjeli dopustiti svojoj djeci da se prejedaju ili da jedu meso ili drugu hranu koja pobuđuje strasti. Čovjek se izgrađuje onim što jede. Upotreba mesa jača niske strasti i potiče ih na povećanu aktivnost. Roditelji bi trebali odbaciti sve što ugrožava moralno i fizičko zdravlje njihove djece. Ne bi smjeli stavljati meso na stol.“⁵

Primjer iz pustinje

„Štoviše, ne bih htio, braćo, da budete u neznanju da su oci naši svi bili pod oblakom i svi su kroz more prošli, i svi su bili u Mojsija kršteni u oblaku i u moru, i svi su isto duhovno jelo jeli i svi su isto duhovno piće pili: jer pili su iz duhovne Stijene koja ih je pratila, a ta Stijena bijaše Krist. Ali mnogi od njih nisu bili po volji Bogu: jer bijahu poobarani u pustari. A sve su to primjeri za nas da ne žudimo za zlima, kao što su oni žudjeli.

“Tema umjerenosti, u svim njezinim aspektima, ima važno mjesto u ostvarivanju našega spasenja.”

(...) A sve se to dogodilo njima kao primjer i zapisano je za upozorenje nama na koje je došao svršetak svijeta“ (1. Korinćanima 10:1-6, 11).

U pustinji „ono miješano mnoštvo koje bijaše među njima obuze požuda; a i djeca Izraelova opet počеше jadikovati govoreći: ‘Tko će nam dati mesa da jedemo?’“ (Brojevi 11:4). „Iskušavahu Boga u svome srcu ištući jela za svoju požudu“ (Psalam 78:18).

Kako je Gospod odgovorio na njihov zahtjev? „Posvetite se za sutra, i jest ćete mesa; jer ste plakali u uši Gospoda govoreći: ‘Tko će nam dati mesa da jedemo? jer nam je bilo dobro u Egiptu.’ Stoga će vam Gospod dati mesa i jesti ćete. Nećete jesti jedan dan, ni dva dana, ni pet dana, ni deset dana, ni dvadeset dana, nego cijeli mjesec, sve dok vam ne iziđe na nosnice i zgadi vam se, zato što ste prezreli Gospoda. (...) I dok im meso još bijaše među zubima, prije negoli je sažvakano, raspali se gnjev Gospodnji protiv naroda, i udari Gospod narod nadasve velikim pomorom. I nazva on to mjesto Kibrot-Hatava; jer su ondje pokopali narod koji bijaše obuzela požuda“ (Brojevi 11:18-20, 33, 34).

A što je s nama danas?

„Oni koji su primili pouku o štetnosti konzumacije mesa, čaja i kave te bogatih i nezdravih jela, i koji su odlučni sklopiti savez s Bogom po žrtvi, neće nastaviti zadovoljavati svoj apetit hranom za koju znaju da nije zdrava. (...) Ovo je djelo koje se mora sprovesti kako bi Njegov narod mogao stati pred Njega kao savršen narod.“⁶

„Ljudi, dakle, mogu učiniti svoja tijela nečistima grešnim popuštanjem željama. Ako su nečisti, ne mogu biti štovatelji vođeni Duhom i nisu dostojni neba. Ako čovjek čuva svjetlost o zdravstvenoj reformi, koju mu je Bog u milosti dao, može biti posvećen kroz istinu i spreman za besmrtnost. No, ako zanemari to svjetlo i živi u suprotnosti s prirodnim zakonom, mora platiti kaznu.“⁷

„Grijesi najvećih razmjera čine se prepuštanjem izopačenom apetitu.“⁸ Kako je prikazan izopačeni apetit?

„Stalnim jedenjem mesa nanosi se izravna šteta organizmu. Za to nema opravdanja osim izopačene, iskrivljene želje.“⁹

„Ako, nakon što im je dano toliko svjetla, Božji narod i dalje njeguje pogrešne navike, popušta sebi i odbija se promijeniti, pretrpjet će sigurne posljedice svog prijestupa. Ako su odlučni zadovoljiti iskrivljene želje pod svaku cijenu, Bog ih neće čudesno spasiti od posljedica njihove razuzdanosti. ‘U muci ćete ležati.’“¹⁰

Jedenje mesa uzrokovat će smrtonosne bolesti

Jedna uznemirujuća izjava iz Duha proroštva dodatno pokazuje koliko je meso štetno za naše zdravlje: „Meso je glavni sastojak hrane na stolovima nekih obitelji, sve dok im krv ne postane ispunjena kancerogenim i tuberkuloznim otrovima. Njihova tijela sastoje se od onoga što jedu. Ali kad ih zadesi patnja i bolest, onda to smatraju nesrećom za koju je kriva Providnost.“¹¹

U vrijeme Ellen White, mnogi liječnici nisu znali da jedenje mesa može uzrokovati smrtonosne bolesti u našem tijelu. Ali danas je znanost to potvrdila. Na primjer, kada se meso prži ili peče na roštilju, masti u mesu se tope i padaju na gorući ugljen, stvarajući dim, a taj dim proizvodi metilkolantren i benzopiren. Suhomesnati proizvodi poput slanine i šunke sadrže nitrozamine. Kada uđu u tijelo, oni uništavaju DNK stanice, a umjesto da stanica umre, ona se brzo množi i stvara ciste i tumore. Meso također sadrži zasićene masnoće u obliku kolesterola.¹²

„Svjetska zdravstvena organizacija (WHO) klasificirala je prerađeno meso – uključujući šunku, slaninu, salamu i hrenovke – kao kancerogeno tvar u Grupi 1 (poznate kao uzročnike raka), što znači da postoje jaki dokazi da prerađeno meso uzrokuje rak. Konzumacija prerađenog mesa povećava rizik od raka crijeva i želuca. Crveno meso, poput govedine, janjetine i svinjetine, klasificirano je kao kancerogeno u Grupi 2A, što znači da vjerojatno uzrokuje rak.“¹³

„Kakav utjecaj prejedanje ima na želudac? On postaje oslabljen, probavni organi slabe, a bolest – sa svim svojim nizom zala – dolazi kao posljedica.”

Osim konzumacije mesa, Duh proroštva daje i savjete o određenim prehrambenim navikama i pogrešnim životnim stilovima koji uništavaju naše zdravlje. Iako to nisu uvjeti za članstvo u zajednici, vrijedi ih slijediti kako bismo imali dobro zdravlje.

2. Miješanje voća i povrća u istom obroku – loša kombinacija

„Povrće i voće ne bi se trebali jesti u istom obroku. U jednom obroku koristite kruh i voće, a u sljedećem kruh i povrće.“¹⁴

Znanstvenici su otkrili da želudac koristi različite enzime za probavu voća i povrća. Kada se jede voće, ono bi se obično trebalo jesti samostalno i na prazan želudac, jer se probavlja brže od druge hrane. Međutim, miješanje voća i povrća (koje se svako probavlja različitom brzinom) može uzrokovati nadutost. Isti učinak može imati i kombiniranje sokova – može uzrokovati nadutost, žgaravicu, pa čak i migrene.¹⁵

3. Treba izbjegavati jedenje između obroka

„Nakon što se pojede redoviti obrok, želudac treba ostaviti na miru najmanje pet sati. Ni najmanja količina hrane ne bi smjela biti unesena u želudac do sljedećeg obroka. Tijekom tog razdoblja želudac će obaviti svoj posao i tada će biti spreman primiti novu hranu.“¹⁶

„Većina ljudi uživa u boljem zdravlju kada jede dva obroka dnevno umjesto tri; neki pak, ovisno o svojim okolnostima, trebaju nešto pojesti za večeru, ali taj obrok trebao bi biti vrlo lagan.“¹⁷

Zanimljivo je primijetiti kako je znanost danas otkrila rizike povezane s učestalim jedenjem: „Utjecaj učestalosti i vremena obroka na zdravlje i bolesti predmet je interesa već dugi niz godina. Dok epidemiološki podaci ukazuju na povezanost između češćih obroka i nižeg rizika od bolesti, eksperimentalna istraživanja daju proturječne rezultate. Nedavna istraživanja pokazala su značajno povećanje rizika od bolesti kod visoke učestalosti obroka (≥6 obroka dnevno) u usporedbi s niskom učestalošću (1–2 obroka dnevno).“¹⁸

Današnji liječnici sve više razumiju vrijednost povremenog posta. „Autofagija je temeljni proces

koji se odvija na staničnoj razini, a služi za uklanjanje otpada, popravak oštećenja, obnovu i podmlađivanje stanica. Nakon šesnaest sati posta, tijelo počinje napadati loše stanice. Tijelo će uvijek koristiti loše stanice i tkiva kao izvor energije. Kao rezultat toga, tijelo ima priliku očistiti stanični otpad i abnormalne stanice, poput kancerogenih stanica.“¹⁹

„Konzumiranje samo doručka i ručka smanjilo je tjelesnu težinu, masne naslage u jetri, razinu glukoze natašte i povećalo osjetljivost na inzulin. Ovi rezultati sugeriraju da su, kada je riječ o šećeru u krvi, obilan doručak i ručak korisniji od 6 manjih obroka tijekom dana.“²⁰

4. Izbjegavajte prejedanje

„Kakav utjecaj ima prejedanje na želudac? On postaje oslabljen, probavni organi se slabe, a bolest – sa svim svojim zlom – dolazi kao posljedica.“²¹

Prema klinici Mayo višak ugljikohidrata ili kalorija pretvara se u trigliceride, što uzrokuje visoki krvni tlak i doprinosi stvrdnjavanju arterija i upali gušterače.

Stalno prejedanje je veliko zlo koje jača nižu prirodu i otupljuje savjest. Prevladati ovu sklonost znači doslovno „staviti si nož pod grlo ako si izjelica“ (Izreke 23:2). Samo čvrstom odlukom da budemo umjereni – uz pomoć Duha Svetoga – to možemo ostvariti.

5. Umjerenost u svemu

„Neka vaša umjerenost bude poznata svim ljudima. Gospodin je blizu“ (Filipljanima 4:5).

„Nemoj u svome duhu nagliti na srdžbu, jer srdžba počiva u njedrima bezumnika“ (Propovjednik 7:9).

„Jedete li, dakle, ili pijete ili štogod drugo činite, sve činite na slavu Božju“ (1. Korinćanima 10:31).

„Nego obuzdam svoje tijelo i dovodim ga u podložnost“ (1. Korinćanima 9:27).

„Umjerenost u svim stvarima ovog života treba se poučavati i prakticirati. Umjerenost u jelu, piću, spavanju i odijevanju jedan je od glavnih principa duhovnog života.“²²

Trebali bismo piti dovoljno vode svaki dan. Nedostatak vode uništava bubrege i narušava tjelesne funkcije.

Ne govorimo o umjetno obojenoj, gaziranoj, šećerom punoj vodi i alkoholu! Najmudriji kralj u povijesti objasnio je: „Vino je podsmjever, jako piće je goropadno; nije mudar tko god je njime zaveden“ (Izreke 20:1).

Također se moramo odijevati na čast i slavu Božju. Mi smo ljudi koji ispovijedaju svakodnevni hod s Bogom. Ako želimo hodati bliže Isusu, moramo se pravilno pokriti. Serafimi i kerubini pokrivaju se u Božjoj prisutnosti. Naš standard za odjeću nalazi se u Ponovljenom zakonu 22:5. Što je sa spavanjem? Najbolje vrijeme za spavanje trebalo bi biti između 22 i 6 sati ujutro. Koja je opasnost od nedostatka sna?

„Novo istraživanje Sveučilišta Iowa State otkriva da su ljudi koji izgube samo nekoliko noćnih sati sna skloniji ljutnji i manje sposobni prilagoditi se frustrirajućim situacijama od ljudi koji su se dovoljno naspavali.“²³

Kada imamo problema u crkvi ili u obitelji, najvjerojatnije ćemo kriviti druge ljude ili možda svoje partnere, ali uzrok često leži u našoj neumjerenosti. Zbog toga imamo tendenciju kritizirati, ogovarati i, najgore od svega, njegovati duh nepraštanja. Dok hodamo kroz život, usredotočimo se na samokontrolu. Nemojmo kriviti druge, već počnimo preispitivati sebe tamo gdje ne uspijevamo u umjerenosti. Možda ne jedemo pravilno. Naš je želudac pun, a stanice su gladne. Zašto? Zato što se ne hranimo uravnoteženo. Zapamtite, gladan čovjek je ljutit čovjek. Pokušajte piti puno vode i dobro spavati kako biste bili emocionalno uravnoteženi.

6. Umjerenost i kasna kiša

„Malo je onih koji uistinu shvaćaju koliko njihove prehrambene navike utječu na njihovo zdravlje, njihov karakter, njihovu korisnost u ovom svijetu i njihovu vječnu sudbinu.“²⁴

„Božji narod treba naučiti značenje umjerenosti u svemu. (...) Prije nego što mogu doista razumjeti značenje istinskog posvećenja i pokoravanja Kristovoj volji, moraju, surađujući s Bogom, steći vlast nad pogrešnim navikama i praksama.“²⁵

„Nitko od nas nikada neće primiti Božji pečat dok naš karakter ima i jednu mrlju ili ljagu na sebi. Na nama je da ispravimo nedostatke u našem karakteru, da očistimo hram duše od svake nečistoće. Tada će kasna kiša pasti na nas kao što je rana kiša pala na učenike na Pedesetnicu.“²⁶

Zaključak

Sada razumijemo kako bismo primili kasnu kišu, moramo iskusiti posvećenje koje Bog zahtijeva. Da bismo iskusili to posvećenje, moramo pobijediti sve

grešne prehrambene navike i sav grešan način života.

Kao grešna ljudska bića, to ne možemo postići vlastitim naporima. „Najteže je odviknuti se od navika koje smo njegovali cijeli život i koje su oblikovale naš apetit. Demon neumjerenosti nije lako pobijediti. On je divovske snage i teško ga je nadvladati.“²⁷

Jedina mogućnost je odgovoriti na Isusov poziv: „Dodite k meni svi koji ste izmučeni i opterećeni i ja ću vas odmoriti“ (Matej 11:28).

Trebamo učiniti svoj dio i dopustiti Isusu da potpuno djeluje u nama. „Sa strahom i drhtanjem poradite oko svoga spasenja. Jer Bog je taj koji po svojoj dobrohotnosti izvodi u vama **i htjeti i djelovati**“ (Filipljanima 2:12, 13).

Da, popuštanje sebi je teško, ali lako ga je prevladati - teško ako to pokušamo sami, ali lako ako nam Isus pomogne. Želite li zaista biti pobjednici? Vjerujete li da vam Isus može pomoći? Kao crkva postojimo na ovoj zemlji već oko 100 godina. Umorni smo i svatko od nas želi ići kući, zar ne? Stoga moramo surađivati s Bogom u svemu što nas uči - kroz snagu koju nam je On spreman pružiti - i usrdno se moliti da Isus uskoro dođe na nebeskim oblacima kako bi nas odveo kući.

Literatura:

1. *Christian Temperance and Bible Hygiene*, str. 28, 29.
2. *Temperance*, str. 138.
3. *Evangelizam*, str. 265.
4. *Counsels on Diet and Foods*, str. 380.
5. *Pacific Union Recorder*, October 9, 1902.
6. *The Retirement Years*, str. 129.
7. *Counsels on Diet and Foods*, str. 70.
8. *Ibid.* str. 44.
9. *Ibid.* str. 407.
10. *Ibid.* str. 25. [naglasak dodan]
11. *Svjedočanstva*, sv. 3, str. 563.
12. <https://www.sciencedirect.com/topics/earth-and-planetary-sciences/nitrosamine>
13. <https://www.cancercouncil.com.au/1in3cancers/lifestyle-choices-and-cancer/red-meat-processed-meat-and-cancer/>
14. *The Signs of the Times*, September 30, 1897.
15. <https://timesofindia.indiatimes.com/life-style/health-fitness/diet/fruits-you-should-not-have-together/articleshow/58459356>
16. *Counsels on Diet and Foods*, str. 179.
17. *Christian Temperance and Bible Hygiene*, str. 58.
18. <https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC6520689/>
19. <https://drpomp.com/fasting-diet/fasting-autophagy>
20. <https://lifepa.com/diet-detox/diet/6-meals-a-day>
21. *Counsels on Diet and Foods*, str. 101.
22. *22Odgovorno roditeljstvo*, str. 394.
23. <https://www.healthline.com/health-news/why-a-lack-of-sleep-can-make-you-angry>
24. *Patrijarsi i proroci*, str. 562.
25. *25Odgovorno roditeljstvo*, str. 396.
26. *Svjedočanstva*, sv. 5, str. 214.
27. *Odgovorno roditeljstvo*, str. 408.

Iz žestokih 5 kušnji

Petak, 18. srpnja 2025.

Liviu Tudoroiu

Blagoslovljeni smo što ovaj **poseban tjedan molitve** možemo obogatiti i povijesnim razmišljanjima – osobito sada, dok mnogi s radošću slave 100 godina našeg postojanja kao pokreta, a drugi izražavaju duboku zabrinutost zbog našeg duhovnog stanja.

Kako bismo doista mogli osjetiti puls našeg duhovnog stanja – i kao pojedinci i kao zajednica vjernika – prvo moramo priznati Izvor svake dobre promjene, bit svake plemenite radnje, Onoga koji se objavio kao „Put, Istina i Život“. Bez Njega, kao savršenog uzora, ne možemo ispravno razlučiti stvarnost našeg duhovnog stanja.

Naša procjena će varirati ovisno o perspektivi kroz koju promatramo sebe. Možemo gledati ili očima našeg Spasitelja, tražeći Njegovu istinu, ili kroz manjkavu perspektivu vlastite sebične ljudske prirode, koja je često toliko slijepa na vlastite nedostatke da bi mogla ići toliko daleko da se oslanja na ugled koji se definira kao karakter. Pa ipak, **ugled je samo dojam** o našem identitetu u mislima drugih, a **karakter je Božja stvarnost o tome što i tko mi zaista jesmo**.

Zato je istina najvažnija. Kao što većina nas zna, **ISTINA** prolazi kroz tri faze:

Prvo joj se žestoko protivi, zatim ju se ismijava, i konačno, univerzalno se prihvća. Ova stalna „rasprava“ pred nas stavlja nekoliko izbora — **hoćemo li slaviti** 100 godina

uspjeha ili ćemo **radije promišljati** o 100 godina „postignuća“ isprepletenih s razočaranjima. To nas vodi do sljedeće točke naše analize:

Od 1914. do 1945. mnogi adventistički vjernici bili su duboko uvjereni da će svjetski ratovi koji su tada bjesnili značiti kraj civilizacije i pripremiti pozornicu za skori povratak našega Gospoda Isusa Krista. U jeseni 1913. i prvim mjesecima 1914., mnogi su dodatno vjerovali da kaotična i nasilna bojišta svijeta nisu mjesta na kojima se iskrene i poštene duše mogu pripremiti za vječnost. Zapravo, to zdravorazumsko uvjerenje nisu dijelili samo članovi crkve koji su iščekivali Kristov povratak, nego i mnogi ateisti, agnostici i ljudi različitih vjerskih opredjeljenja.

Zar nije bilo proliveno dovoljno krvi mučenika da bi se zadovoljili skeptici koji poriču legitimnost ovog pokreta?

U knjizi *Engaging the Powers*, str. 217, biblijski znanstvenik Walter Wink primjećuje da se „crkva koja se nenasilno suprotstavila brutalnoj represiji Rimskog Carstva našla na neobično pobjedničkom mjestu. (...) **Međutim, cijena koju je crkva platila bila je prihvaćanje nasilja kao sredstva za očuvanje carstva.** Ali uklanjanje nenasilja iz evanđelja uklonilo je temeljni kamen, i kršćanstvo se srozalo u religiju osobnog spasenja i zagrobnog života, koju ljubomorno čuva gnjevni i zastrašujući Bog — cijelim sustavom pažljivo je upravljao elitni korpus svećenika s izravnom potporom svjetovnih vladara koji se sada smatraju izabranim agentima Božjeg djelovanja u povijesti.“¹

Carl von Clausewitz, autor djela *Vom Kriege* — knjige o ratnoj strategiji — mogao bi se smatrati jednim od najsposobnijih vojnih genija koji je oblikovao pojam rata kao **čina sile kojim se neprijatelja prisiljava da se pokori našoj volji, a nadalje, da se rat otkriva u grotesknom trojstvu — sastavljenoj od iskonskog nasilja, mržnje i neprijateljstva, koja treba smatrati slijepom prirodnom silom.**

Ipak, suočeni s ovom stvarnošću, progresivni teolozi nastoje pomiriti lik Isusa Krista s nasiljem rata.

U strahu da će izgubiti kontrolu, vođe s Kajfom na čelu nervozno izjavljuju: „Što da radimo? Jer taj

čovjek čini mnoga čudesa. Ako ga pustimo tako, svi će povjerovati u njega; i doći će Rimljani te nam oduzeti i ovo mjesto i narod“ (Ivan 11:47, 48).

Isus se nikada nije upuštao u rat, nije nikoga fizički niti emocionalno zlostavljao. Suočen s ratnom kulturom koja je bila toliko popularna u Njegovo vrijeme, definirao je ponašanje čovjeka **u takvom kriznom vremenu**: „Čuli ste da je rečeno: ‘Ljubi svoga bližnjega i mrzi neprijatelja svojega’. **Ali ja vam kažem: Ljubite svoje neprijatelje,** blagoslivljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze i molite za one koji vas zlostavljaju i progone“ (Matej 5: 43 44).

Adventistički pioniri, kao i kasniji reformatori koji su slijedili Kristov primjer, shvatili su da takav karakter i ljubav prema neprijateljima nosi svoju cijenu — slobodu, zatvor, mučenje pa čak i smrt. Adventisti koji su istinski voljeli Isusa znali su koju cijenu moraju platiti za to što javno izražavaju svoju vjeru.

Ljeti se svi raduju aplauzu. Ali zimi — u vremenu krize — čak i samo ispovijedanje vjere može dovesti do gubitka općeg odobravanja društva. Tada će naša vjera biti dovedena do prijelomne točke, kad se stari prijatelji pretvaraju u ogorčene neprijatelje.

U Izvještaju s Trećeg godišnjem zasjedanju Generalne konferencije Adventista sedmog dana, u *The Review and Herald*, **23. svibnja 1865.**, zapisan je opće prihvaćeni stav: „Prisiljeni smo odbiti svako sudjelovanje u ratnim djelima i prolijevanju krvi.“ Ipak, tijekom Prvog svjetskog rata od **1914. do 1918.** većina adventista, prema nekim procjenama njih 98%, bila je prisiljena pristupiti redovima boraca, te su postali dio globalnog stroja za ubijanje, jasno znajući da takvo ponašanje proturječi njihovim uvjerenjima.

Mala manjina, njih samo oko 2%, izabrala je drugačiji put. Radije su postali izopćenici, osuđeni od strane društva, nego da napuste Krista i prekrše Božje zapovijedi. Ispunjeni Kristovim duhom, izdržali su test vremena, s pogledom uprtim u ljepotu one druge zemlje — vječne. Jasno su prepoznali da se filozofija rata nikada ne može uskladiti sa zapovijedi „Ljubi svoje neprijatelje.“

Odražavaj i svijetli

Biti pokret znači djelovati!
Odražavajmo Kristovo svjetlo konkretnim djelima:

Zastanimo na trenutak i iskreno se zapitajmo:
Imam li hrabrosti istaknuti se u vremenima mira?
A što je s vremenima kušnje?

Jedno je čitati knjigu o Jobu a nikada ne proći kroz njegove kušnje, a sasvim drugo čitati je praznog želuca, nakon dana posta i molitve, usred teške nevolje. Jedno je pjevati za Karista, a drugo umrijeti za Krista.

Neizbježni sukob između Božjeg Zakona i carevog zakona doveo je do žestokog progona, surove stvarnosti koja je iskušavala odlučnost vjernih.

Vrijeme i prostor često su se urotili protiv mladih ljudi, koji se nisu ni poznavali ni mrzili, prisiljavajući ih da ratuju za ciljeve koje je postavila nekolicina starijih – ljudi koji su se doista poznavali i gajili duboka neprijateljstva, ali se nikada ne bi usudili sami uzeti oružje u ruke.

Nije teško vidjeti da ta ideologija stoji u potpunoj suprotnosti s Božjim karakterom. Ona utjelovljuje samo porijeklo grijeha. Čin prisiljavanja ili nagovaranja inteligentnih bića da kažu ili učine nešto protiv vlastite savjesti odražava početak velikog rata na nebu — pobunu ukorijenjenu u prisili i prkosu nasuprot božanskoj slobodi.

Hrabrost u krizi

Ljeti su sva stabla zelena — ali kada stigne zima, samo zimzelena stabla zadržavaju svoju boju. Isto tako, u vremenima duhovne i društvene krize otkriva se naše pravo lice. Tek kada plamen dotakne naša stopala, saznajemo tko smo uistinu. Oni koji posrnu pod pritiskom mogli bi se nazvati „kršćanima lijepog vremena“.

Dok takav trenutak kušnje ne dođe, lako je zastupati istinu dok joj se svijet ne protivi — ali kada progon pokaže svoje ružno lice, kako je malo onih koji su spremni platiti cijenu za svoje ispovijedanje vjere! Mnogi su rado slijedili Isusa dok je dijelio besplatan kruh po obroncima Jeruzalema, ali koliko je malo onih koji su, nakon što su kući ponijeli dvanaest košara preostalog obilja, bili spremni riskirati svoj ugled da bi stali uz poniznog Sina Čovječjega, razapetog između Neba i Zemlje?

Učenici su bili duboko razočarani što se Isus nije otkrio kao Bog svemira silnim očitovanjem snage i vlasti s Neba. Radovali bi se da Ga vide kao slavnog kralja Izraela, ali ne i kao nekoga obilježenog kao zločinca, proglašenog krivim za „izdaju protiv rimske vlasti“.²

Jedno je čitati knjigu o Jobu i nikada ne proći kroz njegove kušnje, a sasvim drugo je čitati praznog želuca, nakon dana posta i molitve, usred teške nevolje. Jedno je pjevati za Krista, a drugo umrijeti za Krista. Jedno je plivati u bazenu, a sasvim drugo plivati u oceanu, boreći se protiv struja.

Teška vremena stvaraju jake ljude; jaki ljudi donose dobra vremena. Dobra vremena, međutim, stvaraju slabe ljude, a slabi ljudi donose teška vremena. I tako, evo nas, nakon 100 godina postojanja, suočeni s krizom identiteta, pred novim izazovima, gledajući kako nove ideološke struje „mašu svojom sramotom“ pred vratima crkve.

Generacija reformatora rođena u teškim vremenima predala je štafetu sljedećoj generaciji — onoj rođenoj u dobrim vremenima, izgrađenoj od strane snažnih ljudi. Sada se, međutim, čini da svijet vode slabi ljudi, i kao rezultat toga, ponovno nas snalaze teška vremena.

Nove generacije reformatora suočavaju se s iskušenjima i provokacijama daleko suptilnijim od onih koje su ikada prije iskusili. Prošla generacija počiva u miru, pokopana na zaboravljenim grobljima, dok se njihova djeca i unuci jedva sjećaju borbi svojih predaka.

Više od 2000 godina, Rim i svijet, preko svog „Cezara“, izazivali su vjerne kršćane da kompromitiraju svoju vjeru u Isusa i prekrše Božje zapovijedi. Od Kristova vremena, dominantni zakon bio je rimski zakon. Pod strogim dekretom „Non licet es vos!“ - „Nije vam dopušteno postojati!“ - rani kršćani žrtvovali su svoja imena, ugled, udobnost, i na kraju, svoje živote za svog voljenog Krista. Danas, „moderni Cezar“ postavlja sličan zahtjev: bezuvjetna pokornost, inače si proglašen nedostojnim postojanja. Pod tim pritiskom rođena je reformacija među adventistima sedmog dana.

Istina je da Božji dar života dolazi u paketu s osobnim „križem“. Bog daje križ, ali ljudi zabijaju čavle. Zbog toga postoje dvije verzije povijesti — jednu koju pišu progonitelji tintom okrutnosti, a drugu koju su napisali mučenici, napisanu vlastitom krvlju.

Iskrena procjena

Naši preci, pioniri Reformacije, ispisali su svoju povijest vlastitom krvlju jer su istinu cijenili više od prolazne slave ovoga svijeta. U komunističkim zemljama poput Rumunjske, naš narod bio je lišen temeljnog obrazovanja, slobode i ljudskih prava. U tim mračnim vremenima mnoge su vlasti s ponosom govorile: „Samo pričekajte još nekoliko godina — nestat ćete.“ Ali Bog se uvijek brinuo za svoj

narod, i na kraju su upravo tlačitelji nestali, ušutkani vlastitom arogancijom.

Da bismo svijetlili, ne trebamo napadati ili kritizirati druge svojim riječima i djelima. Neka Kristov karakter zasja u nama, i rasprava o tome „tko je svetiji od koga“ prestat će. Neka nas nebeska atmosfera prati kamo god idemo, kako bi ljudi ne samo primijetili našu prisutnost kao organizacije, nego i cijenili razliku između dobra i zla. Osjetit će utjecaj naše prisutnosti u društvu. Tako ćemo dovesti do promjene.

Na nama je hoćemo li poricati stvarnost ili ćemo prihvatiti iscjeljenje? Moramo se sjetiti da se uspjeh ne mjeri visinom planine koju uspijemo osvojiti, već brojem ljudi koje sa sobom dovedemo do vrha.

Gledano isključivo kroz brojke, rast crkve može djelovati razočaravajuće. Ali ako sudimo prema kvaliteti, a ne kvantiteti, imat ćemo potpuno drugačiju perspektivu o radu crkve. U Sefaniji 3:12 Gospod daje obećanje ostatku posljednje generacije: „I ostavit ću u tebi nevoljan i ubogi narod, i oni će se uzdati u ime Gospodinovo.“ Ova izjava otkriva da na kraju svijeta Božji narod neće biti ogromno, pobjedničko mnoštvo koje kliče u pobjedi, već uboga i ponizna skupina koja se uzda isključivo u Njegovo ime.

Kao što možemo vidjeti, pri drugom Kristovom dolasku nema veličanstvenosti niti raskošnog prikaza sile. Umjesto toga, postoji vjerni ostatak – pogođen nevoljama, nezapažen od strane društva i neimpresivan prema svjetovnim standardima bogatstva ili brojnosti. Ipak, upravo oni nose svjetlo Njegove istine.

Što nas očekuje?

Tek kada nas obasja Gospodnja slava, možemo pokazati zrelo savršenstvo karaktera koje nas vodi do toga da se gnušamo sebe i odrekemo dugotrajnog ugađanja sebi koje hrani našu unutarnju grešnu prirodu. „Kada se Kristov karakter bude savršeno očitovao u Njegovom narodu, tada će On doći da ih zatraži kao svoje.“³

Dok razmišljamo o svojoj prošlosti, možemo potvrditi da je Krist bio uvijek prisutan u kušnjama i patnji svog naroda. U svakom kutku svijeta gdje su se naša braća suočavala s okrutnim protivljenjem, Isus je bio tamo, svjedočeći njihovoj vjernosti i obasjavajući ih svojom slavom. U svakoj sudnici, u svakoj zamračenoj ćeliji udaljenih zatvora, Isus je stajao uz svoju nevjestu. Totalitarni režimi nanijeli su duboku patnju, zatvarajući i ušutkavajući članove crkve, oduzimajući im slobodu i lišavajući ih slobode izražavanja. Reformni pokret krvario je generacijama radi istine. Uzdižući Božji Zakon iznad ljudskih odredbi, ostatak se našao u središtu protivljenja,

privlačeći negodovanje onih koji su na vlasti u ovom svijetu.

Čini se da postignuća na koja bismo se mogli osvrnuti još uvijek nisu dovoljno zadovoljila Nebo da bi pokrenula Isusovu ruku da završi svoje djelo posredovanja u svetištu i prizna kako je Njegov karakter u potpunosti odražen u nama. Još smo uvijek ovdje na Zemlji, dijelimo iste borbe, iste bolnice, iste bolesti, pa čak i ista groblja kao i ostatak svijeta. Nešto ključno nedostaje u ovoj slagalici, nalik pitanju koje je postavio bogati mladić u Mateju 19:20: „Što mi još nedostaje?“

Božja matematika

Previše se fokusiramo na brojanje članova; skloni smo posvetiti brojke — ali Gospod nas podsjeća da pobjedu može ostvariti i samo nekolicina.

Razmotrimo statističko izvješće iz doline Dura: tri vjerna čovjeka stajala su protiv ogromnog babilonskog carstva. U lavljaj jami, bio je jedan - Daniel - protiv udružene moći Medo-Perzije. Za vrijeme kraljice Estere, Mordokaj i Estera bili su nasuprot bezbrojnih progonitelja Židova.

A na Kalvariji nalazimo Šimuna Cirenskog, stotnika i razbojnika na križu kako se suočavaju s nemilosrdnom, bijesnom ruljom. Pa ipak, u svakom od tih trenutaka, te usamljene figure postale su prava većina.

Naučio sam da brojevi pokazuju samo postojanje broda na oceanu. Sami brojevi ne vrijede puno bez Božje prisutnosti, ali kada se tim brojevima pridruži naš Spasitelj, dobivaju ogromno značenje. Jedan čovjek plus Bog jednako je većina.

Nadahnuta Božja riječ kaže: „Bog ima djecu, mnogo njih, u protestantskim crkvama i velik broj u katoličkim crkvama, koji su vjerniji u poslušnosti svjetlu i čine najbolje što znaju, nego velik broj adventista koji svetkuju subotu, a ne hode u svjetlu.“⁴

Ilija je bio vrlo dobar tajnik. U statističkom izvješću je zabilježio rast od jednog člana. Ali to je bilo interno statističko izvješće. Povijest nas uči da trebamo pratiti i vanjsko statističko izvješće. Bog je bio tajnik vanjskog statističkog izvješća. Ilija je bio tajnik internog statističkog izvješća. Interno je crkva imala jednog člana; izvana je crkva imala 7000 članova.

Ilija se zaista iznenadio izvješćem nebeskog tajnika koji je prijavio tih 7000. Problem koji je Ilija imao nije bio samo u broju, nego možda još važnije – zašto mu Bog kao proroku nije otkrio tu tajnu. Dakle, vidimo da čak ni proroci ne mogu razumjeti Božju volju i drugu stranu medalje osim ako im je Bog ne otkrije.

Danas imamo tendenciju ponavljati istu pogrešku kao prorok Ilija. Iskreno vjerujem da Reformni

pokret predstavlja proroka Iliju. I upravo zato smatram da imamo sklonost misliti kako smo jedini ljudi preostali na ovom svijetu i, kao što je Ilija mislio, jedini koji su vjerni Gospodu.

Ali imamo i drugu braću i sestre koje još nismo izbrojali i veliko će biti iznenađenje kada ih vidimo kako dolaze iz svih krajeva svijeta i pridružuju se istini koju je prihvatio Reformni pokret.

Do vremena kada će Božje djelo biti dovršeno snagom Duha Svetoga, neki od nas više neće biti ovdje. Poruka će podijeliti i preusmjeriti ljude prema onome što imaju u srcu. Neki s liberalnim ponašanjem prigrlit će svijet punom brzinom; drugi, ograničeni hladnim, ortodoksnim legalizmom, otići će u fanatizam. Samo oni usredotočeni na Krista očuvat će duhovnu ravnotežu i slijediti pravi uzor Kristove savršene ravnoteže pravde i milosti.

Dvije suprotstavljene agende

Postoji jedna skupina koja je imala znanje o istini, ali nije se njome posvetila. U suvremenom jeziku to nazivamo „liberalizmom“, odnosno slobodom prepuštanja grijehu.

„Kad se približi oluja, velik broj onih koji su tvrdili da vjeruju u poruku trećega anđela ali nisu bili posvećeni poslušnošću prema istini, **napustit će svoje položaje** i prijeći u redove protivnika. Sjedinivši se sa svijetom i sudjelujući u njegovom duhu, počeli su stvari promatrati gotovo u istom svjetlu; kad naide iskušenje, bit će spremni izabrati lakšu, popularniju stranu. Daroviti i rječiti ljudi, koji su se nekada radovali istini, upotrijebit će sve svoje sile da prevare i zavedu duše. Postat će najveći neprijatelji svoje nekadašnje braće.“⁶⁵

Liberalizam snažno ističe progresivne ideje, gurajući brod ulijevo. S druge strane, konzervativni umovi, poznati kao legalisti, guraju ga udesno. Oba puta vode do brodoloma. „Ako Sotona ne može zadržati duše zarobljene u ledu ravnodušnosti, pokušat će ih gurnuti u vatru fanatizma.“⁶⁶

Ostatak Božjeg naroda neće slušati iskrivljene liberalne stavove niti hladno tumačenje Njegove volje, bez Krista, kako ga predstavljaju legalisti. Umjesto toga, Božjom milošću: „Ne skreću ni desno ni lijevo: uklanjaju nogu svoju od zla“ (Izreke 4:27).

Božji narod ostatka – spašeni – bit će upotrijebljeni kao Božje posude, nositelji

božanskog ulja, Duha Svetoga, kao dio velikog djela širenja posljednje poruke čovječanstvu, prije nego što istekne tih nekoliko preostalih sekundi koje će zaključiti ljudsku povijest.

Lekcije koje treba naučiti

Još jedna nedavna globalna kriza nas je kao crkvu naučila nešto. Osjetili smo bezazlenu podjelu mišljenja. Bio je to tek blagi val, a ipak je izazvao takav nemir na nekim mjestima—zamislimo samo što će biti kad dođe sljedeći val. Hoćemo li i dalje biti prijatelji—ili će se neki vratiti istom ponašanju kao u vrijeme globalne krize?

Čini se da nam nedostaju nevolje; nedostaju nam prava progonstva. Kroz godine sam primijetio da smo razvili apetit za osjetljive teme i duboke teološke rasprave, dok nam iz vida izmiču dragocjene duše koje često smatramo beznadnima. U međuvremenu, Isus upravo na njih gleda kao na predmet svoje posebne ljubavi.

Ne možemo se boriti protiv vremena. Što duže ostajemo na ovoj zemlji, to pokazujemo manju želju za nebom. Što dulje ostajemo ovdje, to se više pretvaramo da ovdje i pripadamo. Kao što su se Židovi pozivali na svoju povezanost s ocem Abrahamom, tako i mi možemo tražiti vezu s pionirima reformacije iz 1914. godine – a da nikada nismo proživjeli njihovo osobno iskustvo. Mudra poslovice kaže: „Što više tvrdimo, to manje jesmo.“

Nažalost, „stanovnici svijeta su se u velikoj mjeri predali pod kontrolu Sotone. On djeluje kao bog ove zemlje. Ljudi, potpuno predani zlu, surađuju s njim u njegovim zavjerama, pomažući mu da provede svoje planove protiv Božje vlasti.“⁶⁷

Svrha velikog Pobunjenika oduvijek je bila opravdati samoga sebe i pokušati dokazati da je božanska vlast odgovorna za njegovu pobunu, navodeći velike mase da prihvate njegovu verziju velikog sukoba koji traje već tisućama godina. Tisućama godina taj je urotnik promicao laž umjesto istine. Svi smo čitali knjigu Velika borba, ali bez molitve u kojoj tražimo pomazanje očiju Svetim Duhom, „druga verzija“ može čitatelja odvesti upravo do suprotnog zaključka.

Osvrćući se na 100 godina uspjeha i neuspjeha, možemo primijetiti da smo kao narod imali svojih uspona i padova. Ako je i

*Naučio sam da
brojevi samo pokazuju
postojanje broda ili
arke na oceanu.
Jedan čovjek plus Bog
čine većinu.*

bilo uspjeha, oni pripadaju Bogu. Iskreno govoreći, još uvijek imamo mnogo toga za naučiti – i iz uspjeha, i iz razočaranja.

Za naše razmatranje

Promatrajući živote učenika i njihovu prošlost, većina njih danas vjerojatno ne bi ispunjavala uvjete da postanu naši suradnici. Matej je bio carinik, Petar zanesenjak i neuk, Ivan nagle naravi, Toma skeptik, Juda intelektualac s profinjenom lukavošću — i popis se nastavlja.

Ako pogledamo u Stari zavjet, ni Mojsije ne bi ispunjavao uvjete da bude naš suradnik jer je ubio Egipćanina bez Božjeg dopuštenja. Što reći za njegova brata Arona, koji je bio postavljen za duhovnog vođu naroda, a ipak je predvodio narod u otpadništvo, pretopivši zlato i pozvavši ih na klanjanje idolskom zlatnom teletu? Što reći za Iliju, koji također ne bi ispunjavao uvjete da bude naš suradnik jer je izdao Božju stvar bježeći od Izabele?

U Novom zavjetu opet nalazimo iste velike junake:

Ivan Krstitelj, koji nakon propovijedanja kraljevstva Božjega u zatvoru pita: „Jesi li ti onaj koji ima doći ili da čekamo drugoga?“ (Luka 7:19). Petar, koji se nakon velikih obećanja na kraju odriče Krista na najgori način. Ili možda Savao iz Tarza, progonitelj crkve. Nikog od njih ne bismo prihvatili danas kao naše suradnike.

Zato, draga braćo i sestre, slijedimo primjer Isusa, pripremajući sebe i mlade koji će primiti dvostruku mjeru Svetoga Duha da se okonča bijeda i patnja svijeta koji luta bez smjera i cilja.

Osvrćući se u prošlost ili gledajući u budućnost, možemo jasno vidjeti zašto smo još uvijek ovdje: sto godina pouka koje su neki naučili, a drugi previdjeli - i još uvijek smo ovdje.

Pitanje je – je li ovo trenutak za slavlje ili vrijeme za iscjeljenje rana? To prepuštamo čitatelju.

Molimo se svi Gospodu Isusu Kristu za spasenje naše djece i mladih, za spasenje naših propovjednika i članova te za potrebno jedinstvo u Kristu koje će dovesti do izlivanja Duha Svetoga. Kasni je sat - i ako istinski

ne postanemo ono što tvrdimo da jesmo, nikada nećemo ispuniti svoje tvrdnje. Što se više hvalimo, to smo manji; što manje tvrdimo o sebi, to Ga više odražavamo. Neka nam Gospod, Bog naš, pomogne prihvatiti stvarnost Istinskog Svjedoka i spasi nas iluzije naše samopravednosti.

U nebu će nas dočekati tri iznenađenja:

„Jedan je kršćanin rekao da kada dođe u nebo, očekuje da će ga tri stvari iznenaditi: iznenadit će se kad vidi neke za koje nije očekivao da će tamo biti; iznenadit će se što nekih koje je očekivao – nema; a najviše će se iznenaditi što se on sam, tako nedostojan grešnik, našao u Božjem raju.“⁸

Nikada ne zaboravimo da nas Bog poziva na vjernost koja nadilazi izgled i brojke – duboku i kvalitetnu vjeru koja doista odražava Kristov karakter. Naša misija nije da nas svijet vidi kao velike i moćne, već kao one koji, čak i u jednostavnosti i poniznosti, sjaje svjetlošću našeg Spasitelja.

Kao što su se generacije prije nas suočavale s ogromnim izazovima, i mi smo pozvani ostati vjerni u teškim vremenima, oslanjati se na snagu koju samo Bog može pružiti.

I dok čekamo povratak našega Gospoda, neka naša molitva bude stalna: „Gospode, pomози nam da odražavamo Tvoj karakter u svakoj riječi, u svakom djelu, da svijet u nama vidi nadu koja ne nestaje.“

Noć je odmakla – i svijetu treba svjetlost koju nam je Krist dao. Budimo mi ta svjetlost. Budimo promjena koju ovaj svijet treba!

Literatura:

1. <https://thirdwaycafe.com/prepare-for-peace/living-peace/pacifism/> [naglasak dodan]
2. *Želja vjekova*, str. 773.
3. *Kristove priče*, str. 69.
4. *Odabrane poruke*, sv. 3, str. 386. [naglasak dodan]
5. *Velika borba*, str. 608. [naglasak dodan]
6. *Svjedočanstva*, sv. 5, str. 644.
7. *Letters and Manuscripts*, vol. 16 (1901), Lt. 153, 1901.
8. *The Faith I Live By*, str. 370.

Snaga u 6 jedinstvu

Subota, 19. srpnja 2025.

Eli Tenorio da Silva

Kroz cijelu Bibliju vjernici su bili i još uvijek su poticani na jedinstvo. Psalmist je rekao: „Gle, kako je dobro i kako je ugodno kad braća žive zajedno u slozi!“ (Psalam 133:1)

Isus se molio za svoje učenike: „Da svi budu jedno; kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno, da svijet vjeruje da si me ti poslao“ (Ivan 17:21).

Jedinstvo među vjernicima jedno je od najsnažnijih svjedočanstava o istinitosti evanđelja. Ono odražava Božji karakter, privlači iskrene duše Kristu i pokazuje svijetu preobražavajuću snagu Njegove milosti.

U sve podijeljenijem svijetu, ispunjenom ratovima, nedostatkom suosjećanja, razvodima i sebičnom otuđenošću, jedinstvo Božjeg naroda služi kao svjetionik nade i svjedočanstvo snage koja proizlazi iz božanske ljubavi. Mnoge iskrene duše koje traže nešto bolje od onoga što ovaj stari svijet može ponuditi, bit će uvjerene u istinitost Božje poruke kroz ljubav i jedinstvo Njegovih sljedbenika, čime će crkva uspješno ispuniti svoje poslanje propovijedanja evanđelja cijelome svijetu.

„Tajna našeg uspjeha u Božjem djelu nalazi se u skladnom radu našeg naroda.“¹

Jedinstvo među Božjom djecom nije samo prijedlog, već načelo koje je uspostavio Bog: „Moja braća dobro znaju da riječ Božja prikazuje pitanje jedinstva u crkvi kao načelo; oni koji su povezani s Kristom kroz istinu nebeskog podrijetla trebali bi gajiti snažno prijateljstvo jedni prema drugima.“⁴²

Ovaj sklad, međutim, nije samo organizacijski ili površinski. To je duboka, duhovna povezanost koja proizlazi iz prebivanja u Kristu i odražavanja Njegova karaktera. Zato, istražujmo biblijske i proročke uvide o snazi jedinstva, preprekama koje mu stoje na putu, te kako ga možemo njegovati u ovim odlučujućim vremenima.

Biblijski poziv na jedinstvo

Isusova molitva zapisana u Ivanu 17:20–23 za jedinstvo među vjernicima bila je jedna od Njegovih najvatrenijih molitvi. A ta molitva, koju je uputio prije svojeg raspeća, nije se odnosila samo na Njegove učenike, već i na sve koji će vjerovati u Njega po njihovom svjedočanstvu – uključujući i svakoga od nas danas: „Da budu savršeni u jednome i da svijet spozna da si me ti poslao i ljubio njih kao što si ljubio mene“ (Ivan 17:23).

Ova molitva otkriva Kristovu želju da Njegovi sljedbenici budu ujedinjeni u svrsi, misiji i ljubavi. Takvo jedinstvo odražava jedinstvo koje postoji između Oca i Sina. To jedinstvo je svjedočanstvo svijetu da je evanđelje istinito i preobražavajuće.

Apostol Pavao potvrđuje ovaj poziv na jedinstvo u svojim poslanicama. Pišući Efežanima, potiče crkvu: „Trudeći se sačuvati jedinstvo Duha povezani mirom. Jedno je tijelo i jedan Duh, kao što ste i pozvani u jednu nadu svog poziva; jedan Gospodin, jedna vjera, jedno krštenje; jedan Bog i Otac sviju, koji je nad svima, i po svima, i u svima vama“ (Efežanima 4:3-6).

Pavlovo naglašavanje riječi „jedno“ ističe međusobnu povezanost vjernika kroz zajedničku vjeru u Krista. Jedinstvo nije opcionalno; ono je temeljni dio identiteta i misije Reformnog pokreta i razvoja karaktera svakoga od nas kao članova Kristova tijela.

„Punina kršćanskog karaktera postiže se kad iznutra stalno izvire pobuda da se pomaže i blagoslivlja druge. Atmosfera te ljubavi koja okružuje dušu vjernika čini ga miomirisom života za život i omogućuje Bogu da blagoslovi njegovo djelo.“⁴³

Jedinstvo proizlazi iz srca preobraženog Kristom, srca koje teži blagosloviti i uzdizati druge, a ne služiti sebi.

Jedinstvo kao svjedočanstvo svijetu

Jedan od najuvjerljivijih aspekata kršćanskog jedinstva je njegova sposobnost da svjedoči svijetu. Isus je jedinstvo vjernika izravno povezao s vjerodostojnošću svoje misije:

„Po tome će svi znati da ste moji učenici, ako imate ljubavi jedan za drugoga“ (Ivan 13:35).

Kad vjernici pokazuju iskrenu ljubav, strpljenje i poniznost jedni prema drugima, to postaje nepobitan dokaz snage evanđelja. Pažnja stanovnika ovoga svijeta, obilježenog podjelama i sukobima, usmjerava se prema skladu i miru koji obilježavaju Božji narod.

Rana crkva bila je primjer tog načela. Djela apostolska 2:42–47 opisuje vjernike kao one koji su „jednodušno“ provodili vrijeme zajedno, dijeleći obroke i sredstva s radošću i jednostavnošću srca. Njihovo jedinstvo i međusobna ljubav ne samo da su učvrstili njihovu vjeru, nego su i druge privlačili Kristu. Kao rezultat toga: „Gospod je svakodnevno pridruživao crkvi one koji su bili spašeni“ (Djela 2:47).

Duh proroštva komentira ovo jedinstvo riječima: „Božja je volja da među Njegovim narodom vladaju

Odražavaj i svijetli

„Pokret“ u našem nazivu podrazumijeva djelovanje! Odsijevajmo Kristovo svjetlo konkretnim djelima: Zašto ne biste odabrali jednu osobu za koju ćete moliti tijekom ovog Molitvenog tjedna? Obavijes-

tite tu osobu da ćete se moliti za nju – i nemojte zaboraviti to zaista i činiti.

Tijekom ovog Molitvenog tjedna, molit ću se za:

jedinstvo i bratska ljubav.⁴⁴ Samo na taj način crkva može biti živa i djelotvorna sila koja širi svjetlost svijetu.

Istinsko jedinstvo ima evangelizacijsku snagu koju je nemoguće precijeniti. Ono je živi prikaz evanđelja — propovijed rječitija od bilo kojih riječi.

Prepreke jedinstvu

Unatoč svojoj važnosti, jedinstvo je često narušeno zbog ljudskih slabosti i pogrešaka. Ponos, sebičnost, predrasude i nedostatak oprosta predstavljaju značajne prepreke. Ellen White upozorava:

„Uzrok podjela i nesloge u obiteljima i u crkvi je odvojenost od Krista.“⁴⁵

Kada vjernici izgube iz vida Krista i usredotoče se na sebe, razjedinjenost je neizbježna posljedica. Neprijatelj duša uživa u sijanju razdora, znajući da podjele slabe svjedočanstvo Crkve.

Apostol Pavao se u svojim poslanicama ranim crkvama osvrće upravo na te izazove. Crkva u Korintu, primjerice, suočavala se s podjelama oko vodstva i duhovnih darova. Pavao ih opominje:

„Zaklinjem vas, braćo, imenom Gospodina našega, Isusa Krista, da svi govorite isto i da ne bude među vama razdorâ; nego budite posve ujedinjeni u istoj misli i u istome uvjerenju“ (1. Korinćanima 1:10).

Kako bi se nadvladale prepreke koje ugrožavaju jedinstvo, potreban je promišljen trud, poniznost i spremnost da se Kristova misija stavi ispred osobnih sklonosti.

Ključ jedinstva: ostati u Kristu

Istinsko jedinstvo među vjernicima nemoguće je bez duboke povezanosti s Kristom. Isus je rekao:

„Ja sam trs, vi ste loze. Onaj tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo ploda: jer bez mene ne možete učiniti ništa“ (Ivan 15:5).

Kada vjernici ostaju u Kristu, bivaju preobraženi na Njegovu sliku. Donose rodove Duha — ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjera, krotkost, uzdržanje (Galaćanima 5:22-23) — koji potiču jedinstvo. Zajedništvo s Kristom nužno je kako bi se to ostvarilo. Ako smo u zajednici s Bogom, postajemo kanali kroz koje Njegova ljubav teče prema drugima.

Kad vjernici iskuse Božju ljubav, dobivaju snagu da ljube i služe drugima. Ta nesebična ljubav je vezujuća sila koja povezuje Crkvu.

Savjet koji Pavao daje u Filipljanima 2:2–4 nudi praktične korake za poticanje jedinstva: „Ispunite moju radost time da budete istomišljenici imajući istu ljubav, jednodušni, jedno mislite. Ništa nemojte činiti iz nadmetanja ili isprazne slave, nego u poniznosti uma jedan drugoga smatrajte višim od sebe. Nemojte gledati svaki na svoje, nego i na ono što je drugih.“

Jedinstvo zahtijeva poniznost, nesebičnost i spremnost na služenje. Te se osobine razvijaju kroz svakodnevno zajedništvo s Kristom i djelovanje Duha Svetoga u srcu.

„Iskreno težite jedinstvu. Molite za njega, radite na njemu. Ono će donijeti duhovno zdravlje, uzvišenost misli, plemenitost karaktera, nebeski način razmišljanja, omogućujući vam da nadvladate sebičnost i zle sumnje, te da budete i više nego pobjednici po Onome koji vas je ljubio i dao samoga sebe za vas. Raspnite svoje 'ja'; druge smatrajte vrjednijima od sebe. Tako ćete biti sjedinjeni s Kristom. Pred nebom, pred crkvom i svijetom, nosit ćete nedvojben dokaz da ste Božji sinovi i kćeri. Bog će biti proslavljen primjerom koji dajete.“⁴⁶

Jedinstvo u posljednjim danima

Kako se kraj vremena približava, jedinstvo Božjeg naroda postaje još važnije: „Jedinstvo s Kristom i jedni s drugima naša je jedina sigurnost u ovim posljednjim danima.“⁴⁷

Izazovi i protivljenje s kojima će se vjernici suočiti u posljednjim danima zahtijevat će veće jedinstvo. Podjele unutar crkve oslabit će njezinu sposobnost da se suprotstavi silama zla. Jedinstvo unutar crkve učinit će je nezaustavljivom silom dobra u naviještanju vječnog evanđelja. Takvo zajedništvo potiče vjernike da svijetu pokažu da ljube Boga i da su spremni poslušati Ga čak i u najtežim kušnjama koje će zadesiti crkvu.

U Otkrivenju 14:6–12 se opisuje misija crkve ostatka u posljednjim danima: navijestiti tri anđeoske poruke svakom narodu, plemenu, jeziku i puku. Ovo globalno poslanje zahtijeva usklađen trud svih vjernika, ujedinjenih u svrsi i radu.

Svijet s velikim zanimanjem promatra kamo nas vodi naša vjera, a međusobna

Crkve nisu imune na nesuglasice. Kad se pojave razdorni problemi, suočite se s njima odmah i s mudrošću. Koristite biblijski okvir za rješavanje sukoba.

Ljubav je dokaz istine koji nitko ne može osporiti. Bog poziva svoju crkvu na jedinstvo, spremnu da vodi Njegove bitke i da ustraje u kušnjama koje nas čekaju u posljednjim danima.

Osim što nas priprema za posljednje događaje koji dolaze na crkvu, to jedinstvo bit će i najveći dokaz svijetu o istinitosti naše poruke i Kristove ljubavi koja nas povezuje.

Praktični koraci za poticanje jedinstva unutar crkve

Jedinstvo je kamen temeljac uspješne i duhovno zdrave crkve. U svijetu obilježenom podjelama i individualizmom, crkva je pozvana biti svjetionik ljubavi, sklada i suradnje. No, njegovanje jedinstva zahtijeva namjeru, milost i praktično djelovanje. U nastavku su neki ključni koraci za izgradnju i održavanje jedinstva unutar crkvene zajednice.

1. Krist je središte vašeg zajedništva

Jedinstvo počinje zajedničkim temeljem koje je Isus Krist.

„Ja sam trs, vi ste loze. Onaj tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo ploda: jer bez mene ne možete učiniti ništa“ (Ivan 15:5).

Kad vjernici stave svoj odnos s Kristom na prvo mjesto, prirodno se zbližavaju jedni s drugima. Potičite redovite prilike za zajedništvo usmjereno na Krista kroz proučavanje Biblije, molitvene sastanke i misionarski rad.

2. Njegovati atmosferu poniznosti i oprosta

Oholost i neriješeni sukobi ozbiljna su prijetnja jedinstvu. Izvor većine sukoba u crkvi danas je usmjerenost na samoga sebe — „što se meni sviđa“, „što ja želim“ i „ovo je moje mišljenje“. Učimo i svojim primjerom pokazujemo poniznost tako što ćemo

potrebe drugih stavljati ispred vlastitih želja: „Ništa nemojte činiti iz nadmetanja ili isprazne slave, nego u poniznosti uma jedan drugoga smatrajte višim od sebe. Nemojte gledati svaki na svoje, nego i na ono što je drugih“ (Filipljanima 2:3, 4).

Osim toga, trebamo njegovati kulturu oprosta tako da probleme rješavamo brzo i s dostojanstvom. Potaknite članove da traže pomirenje i da oprostite kao što im je Gospod oprostio: „Podnoseći jedni druge i opraštajući jedan drugomu ako tko ima pritužbu na koga: kao što je Krist oprostio vama, tako i vi“ (Kološanima 3:13).

3. Poticati otvorenu i iskrenu komunikaciju

Nesporazumi se lako mogu pretvoriti u podjele kad izostane komunikacija. Stvorite prostor za otvoreni dijalog u kojem se članovi osjećaju saslušanim i poštovanim. To može uključivati crkvene sastanke s pitanjima i odgovorima, rasprave u malim skupinama, povremene crkvene poslovne sastanke ili anonimne obrasce sa povratnim informacijama.

„Neka čine dobro, da budu bogati dobrim djelima; darežljivi neka budu, spremni dijeliti“ (1. Timoteju 6:18).

Vođe trebaju biti primjer tako što će biti pristupačni i transparentni u svojoj komunikaciji.

4. Cijeniti raznolikost darova

Jedinstvo ne znači uniformnost. Iskreno cijenite raznolikost darova, podrijetla i perspektiva unutar crkve. Prihvatite istinu iz 1. Korinćanima 12:12–14: „Jer kao što je tijelo jedno i ima mnogo udova, i svi udovi toga jednoga tijela su, premda mnogi, jedno tijelo, tako i Krist. Jer po jednome Duhu smo svi mi u jedno tijelo kršteni, bili mi Židovi ili pogani, bili mi robovi ili slobodnjaci, i svi smo u jednome Duhu napojeni. Jer tijelo nije jedan ud, nego mnogi.“

Ovaj biblijski odlomak nas podsjeća da je Kristovo

tijelo sastavljeno od mnogo različitih dijelova, od kojih svaki ima jedinstvenu ulogu. Dakle, biti ujedinjeni ne znači da ćemo svi voljeti istu boju ili imati isti ukus u svemu. Crkvi su potrebni ljudi s mišljenjima i ukusima različitim od mojih, ali koji i dalje vjeruju i slažu se s naukom, imajući isti cilj – služiti Bogu i voditi duše Kristu. Cijeneći i iskorištavajući raznolikost, crkva postaje jača i učinkovitija u svojoj misiji.

5. Služiti zajedno

Zajednička služba potiče osjećaj svrhe i zajedništva. Organiziranje prilika za služenje, kako unutar crkve tako i u široj zajednici, promiče te benefite. Bilo da se radi o lokalnoj humanitarnoj akciji, misijskom putovanju ili volonterskom radu u crkvenim službama, zajednički rad prema zajedničkom cilju jača odnose i produbljuje jedinstvo.

„Svaki od njih pomagao je svome bližnjemu i svaki je svome bratu govorio: ‘Budi hrabar.’ Tako je tesar hrabrio zlatara, onaj koji gladi čekićem onoga koji kuje na nakovnju, rekavši: ‘Spremno je za spajanje’, i učvršćivao je to čavlima da se ne bi micalo“ (Izaija 41:6,7).

Ako služimo zajedno, ohrabrit ćemo jedni druge i naša će vjera jačati.

6. Osigurati snažno vodstvo

Vođe igraju ključnu ulogu u poticanju jedinstva: „I bit će, kako narodu tako i svećeniku“ (Hošea 4:9). Moraju dosljedno promicati viziju zajedništva, pravovremeno rješavati sukobe i biti primjer poniznosti i ljubavi. Vođe također trebaju osposobljavati druge za vodstvo, osiguravajući da se nitko ne osjeća isključenim iz doprinosa životu crkve.

7. Molitva za jedinstvo

Postoji izreka koja kaže: „Par koji se zajedno moli, ostaje zajedno.“ To vrijedi i za članove crkve koji se zajedno mole za jedinstvo.

Dok se molimo za jedinstvo, slijedimo Isusov primjer koji se, kao što smo vidjeli, molio za jedinstvo među vjernicima (Ivan 17:21–23).

Molitva je ključna za očuvanje jedinstva. Ohrabrite zajednicu da se mole jedni za druge i za crkvu u cjelini. Zajednički molitveni sastanci usmjereni na jedinstvo mogu imati snažan učinak jer dovode srca članova u sklad s Božjom voljom.

8. Podučavati o biblijskim principima jedinstva

Moramo se zauzeti za biblijska načela i, ako je potrebno, biti spremni i umrijeti kako bismo ostali vjerni Bogu. Istodobno, trebamo biti spremni popustiti pred ukusima ili mišljenjima drugih kada se ne radi o načelima. (Potrebno je isprazniti srce od sebičnosti.)

Redovito poučavajte što Pismo govori o jedinstvu, ljubavi i zajedništvu. Propovijedi, radionice i biblijska proučavanja mogu pružiti teološku osnovu potrebnu za razumijevanje zašto je jedinstvo važno i kako ga praktično njegovati na temelju Božje riječi.

9. Mudro se suočiti s pitanjima koja izazivaju podjelu

Crkve nisu imune na nesuglasice. Kada se pojave kontroverzna pitanja, potrebno ih je pravovremeno i mudro riješiti. Koristite biblijsko načelo za rješavanje sukoba, poput načela iz Mateja 18:5–17: „Štoviše, sagriješi li tvoj brat protiv tebe, idi i pokaraj ga nasamo: ako te posluša, zadobio si svoga brata. Ali ako te ne posluša, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu, kako bi se na iskazu dvojice ili trojice svjedoka temeljila svaka izjava. Ako ni njih ne posluša, reci to crkvi. Ako ni crkvu ne posluša, neka ti bude kao poganin i carinik.“

Kako se odnosimo prema poganinu ili cariniku kada posjeti našu crkvu? Održimo isti duh milosti i dobrote prema onima među nama koji su pogriješili i tražimo rješenja koja proslavljaju Krista i čuvaju jedinstvo Njegova tijela.

10. Poticati međugeneracijsku suradnju

Međugeneracijski odnosi pridonose bogatstvu crkve. Potaknite prilike za mentorstvo, zajedničke aktivnosti i druženja

koja premošćuju generacijski jaz. Mlađi članovi mogu učiti iz mudrosti starijih, dok stariji mogu biti nadahnuti energijom i svježim pogledima mlađe generacije.

Bog želi da različite generacije, sa svojim jedinstvenim dinamikama energije, znanja i iskustva, rade ujedinjeno:

„Pišem vama, dječice, jer . . .

Pišem vama, oci, . . .

Napisah vama, mladići, jer ... “

(1. Ivanova 2:12–14).

Zaključak

Jednom mi je prijatelj, koji je skoro izgubio vjeru nakon nesuglasica s nekom braćom u crkvi, rekao: „Ne vjerujem da ljudi napuštaju Reformni pokret zbog doktrine.“ Njegov slučaj natjerao me da razmišljam koliko je duša zapravo izgubilo vjeru — bez obzira što govore — zbog nerazumijevanja i nejedinstva među vjernicima. Nesloga može uništiti crkvu; jedinstvo čini crkvu uspješnom u ispunjavanju zadatka vođenja duša Kristu.

Njegovanje jedinstva u crkvi nije jednokratani napor, već trajna predanost. Potrebna je inicijativa, strpljenje i oslanjanje na Svetog Duha. Primjenom ovih praktičnih koraka, crkve mogu stvoriti okruženje u kojem ljubav i sklad cvjetaju, čineći ih snažnim svjedočanstvom Božje preobražavajuće milosti svijetu. Kao što nam Psalam 133:1 kaže: „Gle, kako je dobro i kako je ugodno da braća žive zajedno u slozi!“

Kroz svoju Riječ, Krist nas sada poziva da u srcu donesemo odluku, po Njegovoj milosti, da učinimo sve što možemo kako bismo ispunili Njegovu molitvu i bili ujedinjeni s našom braćom.

„Ne gundajte niti tražite pogreške. Gledajući na Isusa, slika Krista utisnuta je u dušu i odražava se u duhu, riječima, u pravoj službi našim bližnjima. Kristova radost je u našim srcima, i naša je radost potpuna. To je prava religija. Pobrinimo se da je zadobijemo, da budemo dobri, pristojni, da njegujemo ljubav u duši — onu ljubav koja izvire i izražava se kroz dobra djela, koja je svjetlo svijetu i koja čini našu radost potpunom.“⁸

Zato, molim te, učini ove riječi svojim: „Počevši od sada, po Kristovoj milosti, neću gundati niti tražiti pogreške kod svoje braće. Bit ću dobar, uljudan, imat ću ljubav u svojoj duši i neću ogovarati, tračati niti klevetati nikoga. Bit ću jedno i u skladu s braćom te, koliko je moguće, živjet ću u miru sa svima (Rimljanima 12:18). U Isusovo ime, Amen.“

Literatura:

1. *The Review and Herald*, December 2, 1890.
2. *The 1888 Ellen G. White Materials*, str. 1141.
3. *Djela apostola*, str. 551.
4. *Patrijatsi i proroci*, str. 520.
5. *The Adventist Home*, str. 179.
6. *Counsels to the Church*, str. 290.
7. *Svjedočanstva*, sv. 8, str. 240.
8. *The Upward Look*, str. 268.

Iz pobjede u Z pobjedu

Nedjelja 20. srpnja 2025.

A. C. Sas

Riječ „pobijediti“ može imati mnogo različitih značenja. Može značiti poraziti, prisvojiti, pokoriti, nadvladati, uništiti ili osvojiti. U Bibliji riječi „pobjeđujući i da pobijedi“ nalazimo samo jednom - u Otkrivenju 6:2. To je zapisano dok se govori o jahaču na bijelom konju u proročanstvu o prvom pečatu, u razdoblju prve kršćanske crkve. Ova osobina prikladno predstavlja život i djelo našeg Gospodina Isusa Krista, koji je u svojoj zemaljskoj službi doista bio onaj koji je došao pobjeđivati i da pobijedi.

Razgovarajući sa svojim učenicima, Isus je potvrdio: „To sam vam rekao da u meni mir imate. U svijetu ćete imati nevolju; ali ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet“ (Ivan 16:33). U svojoj svakodnevnoj službi, kroz tri i pol godine na zemlji kao Sin Čovječji, naš je Spasitelj neprestano pobjeđivao. Na primjer, odmah nakon krštenja, stekao je pobjedu u pustinji kada ga je kušao Sotona.

Isus je rekao: „Dolazi knez ovoga svijeta i u meni nema ništa“ (Ivan 14:30). U Njemu nije bilo ničega što bi se dalo zavesti Sotoninom lukavštinom. Nije pristao na grijeh. Niti jednom mišlju nije podlegao iskušenju.

„Krist nam je pokazao na koji način je to postigao. Kojim je sredstvom pobijedio u sukobu

sa Sotonom? Riječju Božjom. Samo je Riječju mogao odoljeti napasti. 'Pisano je,' rekao je.¹

Tijekom cijele svoje zemaljske službe, Krist je bio „onaj koji pobjeđuje“, ali svoju konačnu pobjedu ostvario je kada je izgovorio riječi: „Svršeno je“ (Ivan 19:30). Riječi: „Ja sam pobijedio svijet“ doslovno su se ispunile kada je naš Spasitelj dovršio djelo otkupljenja na križu. Pobijedio je Sotonu i osvojio svijet koji je prijevarom bio uzurpiran, okrutno otrgnut iz ruku Adama i Eve. Sada su „kraljevstva ovoga svijeta postala kraljevstvima našega Gospoda i njegova Krista“ (Otkrivenje 11:15).

Nakon uskrsnuća, naš pobjedonosni Gospod je izjavio: „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji“ (Matej 28:18). Obećao je silu koje će dati svojim predstavnicima na zemlji da bi pobijedili. Rekao je: „I, dok idete, propovijedajte: 'Približilo se kraljevstvo nebesko.' Bolesne liječite, gubave čistite, mrtve podižite, zloduhe izgonite: besplatno ste primili, besplatno dajte“ (Matej 10:7, 8).

Kako bi se Isusovo obećanje ispunilo, vjernici moraju biti obdareni posebnom silom Duha Svetoga. Ne bi ni smjeli pokušati raditi djelo Gospodnje bez te sile. Bez nje ne bi mogli pobjeđivati. Trebali su strpljivo čekati u Jeruzalemu deset dana, iščekujući da prime obećanu silu. Isus je rekao: „Evo, ja šaljem na vas obećanje moga Oca; no ostanite u gradu Jeruzalemu dok se ne odjenete u silu odozgo“ (Luka 24:49).

Ispunjene na Pedesetnicu

Biblija nam daje zapis o posebnom događaju:

„I kada je napokon došao dan Pedesetnice, bijahu svi jednodušno na istome mjestu. I dođe iznenada hûk s neba, kao kada navali silan vjetar, i ispuni svu kuću u kojoj su sjedili. I ukazaše im se razdijeljeni jezici kao od ognja te se spustiše na svakoga od njih. I napuniše se svi Duha Svetoga i počеше govoriti drugim jezicima, kako im je Duh davao govoriti. A u Jeruzalemu su boravili Židovi, pobožni ljudi iz svakog naroda pod nebom“ (Djela 2:1-5).

Duh proroštva nam daje daljnje informacije o tome što se dogodilo nakon što su se učenici ispunili Svetim Duhom:

„Na Pedesetnicu se Sveti Duh spustio na ljude. Kristovi svjedoci objavljivali su silu uskrslog Spasitelja. Nebesko svjetlo je prodrlo u pomračeni um onih koje su prevarili Kristovi neprijatelji. Oni su Ga sada vidjeli na uzvišenom položaju kao 'Vođu i Spasitelja, da dadne Izraelu obraćenje i oproštenje grijeha' (Djela 5:31). Vidjeli su Ga okruženog nebeskom slavom, s beskrajnim blagom u svojim rukama, blagom koje dijeli onima koji su se odvratili od svoje pobune. Kad su apostoli objavili slavu Jedinorođenoga od Oca, obratilo se tri tisuće duša. Pomogli su im da sebe vide kakvi jesu, grešni i pokvareni, a Krista kao svojeg prijatelja i Otkupitelja.

Krist je bio uzdignut, Krist je bio proslavljen silom Svetoga Duha koja se spustila na ljude. Vjerom su Ga ti vjernici sagledali kao Onoga koji je podnio poniženje, patnje i smrt da oni ne propadnu, već da dobiju vječni život. Objavljujući im Krista, Sveti Duh im je pomogao da shvate Njegovu silu i veličanstvo i oni su ispružili ruke k Njemu govoreći: 'Vjerujem!'

Poslije toga je Radosna vijest o uskrslog Spasitelju bila odnesena sve do krajnjih granica nastanjenoga svijeta. Crkva je gledala kako joj obraćenici pristižu sa svih strana. Vjernici su se nanovo obraćali. Grešnici su se sjedinjavali s kršćanima u traženju zrna bisera velike vrijednosti.²

„Na dan Pedesetnice Onaj koji nema ni početka ni kraja otkrio se u sili svojoj Zajednici. Svojim Svetim Duhom On se poput hujanja silnog vjetra spustio u odaju u kojoj su učenici bili okupljeni. Izgledalo je kao da je utjecaj ovakvog očitovanja Duha vjekovima bio zadržavan, i sada se nebo radovalo što može izliti na Zajednicu obilje te duhovne sile. I, pod utjecajem Duha, riječi pokajanja i priznanja grijeha miješale su se s pjesmama zahvalnosti zbog oprostanih grijeha. Pored zahvalnosti čule su se i riječi proročanstva. Cijelo nebo spustilo se da promatra i da u obožavanju uzdiže mudrost neusporedive i neshvatljive ljubavi. Preneraženi u čudu i divljenju, apostoli i učenici mogli su samo uzviknuti: 'U ovome je zaista ljubav!' (1. Ivanova 4:10).

Bilo bi dobro ponovno proći kroz ova čitanja i iznova pročitati dijelove koji su nas prvi put dotaknuli. Razmislimo o poruci koju nam Sveti Duh donosi.

Odražavaj i svijetli

Biti pokret znači djelovati!

Odražavajmo Kristovo svjetlo konkretnim djelima:

Oni su rado prihvatili ovaj očekivani dar. I što je uslijedilo? Tisuće duša obraćalo se u jednom danu. Mač Duha, naoštren novom silom s visine i sijevajući kao munja s nebeskog svoda, krčio je sebi put kroz sve prepreke nevjerovanja.“³

Nakon Pedesetnice

Obećanje sile potrebne za pobjedu nije dano samo prvim učenicima. Ono je dano i sljedbenicima Isusa u svim vremenima. Dostupno je svakom istinski obraćenom Kristovom sljedbeniku. Iako je njihov rad isprepleten problemima i poteškoćama, oni ne odustaju. Idu naprijed prema pobjedi. U tom djelu nisu sami. Pomoć primaju od Onoga koji je obećao biti s njima „sve do svršetka svijeta“ (Matej 28:20).

Pero Nadahnuća nam navodi koji su to uvjeti za postizanje pobjede:

„Božji suradnici moraju steći daleko dublje iskustvo. Ako Mu predaju sve, On će snažno raditi za njih. Podignut će zastavu istine na utverdama koje je dotad držao Sotona i uz poklike pobjede zauzeti ih. Na sebi nose ožiljke borbe, ali do njih dolazi utješna poruka da će ih Gospod voditi dalje – pobjeđujući i da pobjeđuju.“⁴

„Gospodin želi da Njegovi upravitelji vjerno obavljaju svoje dužnosti u Njegovo ime i Njegovom snagom. Vjerujući Njegovoj riječi i postupajući prema njezinim učenjima, mogu ići naprijed – pobjeđujući i da pobjeđuju.“⁵

Velika borba

U žestokoj duhovnoj borbi „protiv vrhovništava, protiv vlasti, protiv vladarâ tame ovoga svijeta, protiv duhovne zloće u visinama“ (Efežanima 6:12), Božji sluge ponekad dožive poraz; nisu uvijek pobjednici. No prividan poraz često rezultira čudesnom pobjedom. Čitamo:

„U viđenju su mi pokazane dvije vojske u strašnoj borbi. Jedna ima zastave na kojima se nalaze oznake ovog svijeta; druga nosi krvlju poprskanu zastavu kneza Emanuela. Jedna zastava za drugom padaju i vuku se po prašini, jer grupa za grupom sa strane Gospodnje prelaze na stranu neprijatelja, dok se jedno pleme za drugim iz redova neprijatelja ujedinjuje s narodom Božjim koji drži Njegove zapovijesti. Vidjela sam anđela kako leti posred neba i stavlja zastavu kneza Emanuela u ruke mnogih, dok jedan moćan vojskovođa

više snažnim glasom: ‘Svrstajte se u redove. Neka zauzmu svoje položaje oni koji su vjerni zapovijesti Božjim i svjedočanstvu Kristovom. Izidite između njih, i odvojite se, i ne dotičite se ničega što je nečisto, i ja ću vas primiti, i bit ću vam Otac, a vi ćete biti moji sinovi i kćeri. Neka svi koji hoće dođu u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu protiv silnih.

Bitka sve više bjesni. Pobjeda naginje čas na jednu, čas na drugu stranu. Vojnici križa se trenutno povlače, ‘kao bjegunac kad iznemogne’ (Izaija 10:18). Ali je cilj njihovog prividnog povlačenja da zauzmu još povoljniji položaj. Čuju se radosni poklici. Podiže se pjesma hvale Bogu i glasovi anđela se pridružuju ovoj pjesmi jer vojnici Kristovi razvijaju Njegovu zastavu na zidinama tvrđave koju je do sada držao neprijatelj. Vojvoda našeg spasenja osobno vodi bitku i šalje pomoć svojim vojnicima. Njegova moć se snažno ispoljava hrabreći svoje borce da uzbiju boj do vrata. Uči ih divnim stvarima u pravdi dok ih korak po korak vodi ‘pobjeđujući i da pobijedi’.

Najzad je pobjeda zadobivena. Vojska na čijoj je zastavi napisano ‘Zapovijesti Božje i vjera Isusova’ veličanstveno likuje.“⁶

„Ishod bitke ne ovisi o snazi smrtnog čovjeka. ‘Gospod će kao junak istupiti, on će kao ratnik revnost raspiriti: klicat će, jest, rikati; svoje će neprijatelje nadvladati.’ U sili Onoga koji jaše naprijed – pobjeđujući i da pobjeđuje – slab, ograničen čovjek može izvojevati pobjedu.“⁷

Pod kasnom kišom

„Adventni pokret iz 1840–44. bio je slavna manifestacija Božje sile; prva poruka bila je pronijeta do svake misije u svijetu, a u ovoj zemlji vladalo je najveće vjersko zanimanje koje je zabilježeno u bilo kojoj zemlji još od reformacije u šesnaestom stoljeću. No, sve to bit će daleko nadmašeno silnim pokretom pod snažnim poklikom treće poruke. Djelo će biti slično onome na dan Pedesetnice. Božji sluge, s licima osvijetljenima i obasjanima svetim posvećenjem, žurit će s mjesta na mjesto navješćujući nebesko upozorenje. Tisućama glasova, po cijelome svijetu, poruka će biti iznesena. Činit će se čudesa, bolesni će ozdravljati, a znakovi i čudesa pratit će vjernike. Sotona će također djelovati s prijevaram čudesima, čak će spuštati oganj s neba pred očima ljudi. Tako će stanovnici zemlje biti dovedeni do toga da zauzmu stav.“⁸

“Ishod bitke ne ovisi o snazi smrtnog čovjeka. U sili Onoga koji jaše da pobjeđuje i da bi pobijedio, slab i ograničen čovjek može izvojevati pobjedu.”

„U noćnim viđenjima prikazan mi je veliki reformatorski pokret u narodu Božjem. Mnogi su hvalili Boga. Bolesni su bili izliječeni, a bilo je i drugih čuda. Svi su se zalagali kao što su to učenici činili uoči velikog dana Pedesetnice. Stotine i tisuće su posjećivale obitelji i upoznavale ih s Riječju Božjom. Sila Svetog Duha je uvjeravala srca i svuda se osjećao duh istinskog obraćenja. Na sve strane su se otvarala vrata za riječ istine. Izgledalo je da je cijeli svijet obasjan nebeskom svjetlošću. Veliki blagoslovi su se izlivali na vjeran i ponizan narod Božji. Čula sam riječi zahvalnosti i hvale, kao da se ponovila reformacija koju smo doživjeli 1844. godine.“⁹

„Odjevena u oklop Kristove pravednosti, crkva treba zakoračiti u svoj posljednji sukob. ‘Krasna kao mjesec, bistra kao sunce i strašna kao vojska sa stjegovima’ poći će u sav svijet – pobjeđujući i da pobjeđuje.“¹⁰

„Čula sam one koji su bili obučeni u sve Božje oružje kako objavljuju istinu s velikom silom. To je imalo snažan utjecaj. Mnogi su prije bili vezani, neke žene od strane svojih muževa, a djeca od strane svojih roditelja. Iskrene osobe, prije spriječene da čuju istinu, sada su je prihvaćale cijelim srcem. Nestalo je svakog straha od rodbine i sada im je bila važna samo istina. Oni su gladovali i žedali za istinom; sada im je bila draža i dragocjenija od života. Upitala sam što je dovelo do ove velike promjene. Anđeo je odgovorio: ‘Kasna kiša, odmaranje od lica Gospodnjeg, glasna vika trećeg anđela.’

Velika Božja sila pratila je Božje izabranike.“¹¹

„Božje slugе, čija lica blistaju ozarena svetim

posvećenjem, žurit će od mjesta do mjesta objavljujući poruku s Neba. Tisuće glasova uputit će opomenu cijelome svijetu. Događat će se čuda, bolesni će ozdravljati, a znaci i čudesa pratit će vjernike. Sotona će također izvoditi lažna čuda; čak će i oganj silaziti s neba pred ljudima (Otkrivenje 13:13). Svi stanovnici zemlje morat će donijeti odluku i zauzeti svoje stajalište.

Poruka se neće objavljevati toliko iznošenjem argumenata koliko dubokim osvjedočenjem Božjeg Duha. Izneseni su dokazi i posijano je sjeme, a sada će sjeme niknuti i donijeti plod. Publikacije koje su dijelili misionari izvršile su svoj utjecaj, no mnogi na koje su one djelovale nisu još sasvim shvatili istinu ni prihvatili je. Sada zraci svjetlosti prodiru posvuda, istina se vidi u svoj svojoj jasnoći, a iskrena Božja djeca kidaju okove koji su ih vezali. Obiteljske i crkvene veze ne mogu ih više zadržati. Istina im je dragocjenija od bilo čega. Usprkos svim silama koje se udružuju protiv istine, velik broj ljudi stat će na Gospodnju stranu.“¹²

„Kristova ljubav, ljubav prema našoj braći, posvjedočit će svijetu da smo bili s Isusom i učili od Njega. Tada će se poruka trećeg anđela uzdignuti jakim glasom, i cijela će zemlja biti obasjana slavom Gospodnjom.“¹³

Pravovremeni poziv

„Dužnosti koje su nam neposredno pred očima i koje netko mora obaviti, trebamo prihvatiti, a ne izbjegavati ih niti se povlačiti jer nam nisu po volji. Možemo uvježbati dušu da ulaže trud, podižući

terete i obavljajući dužnosti koje su svuda oko nas, i tako postati snažni da bi pobjeđujući vlastite slabosti nadvladali izazove. Umjesto da budemo robovi okolnosti, možemo postati njihovi gospodari i pobijediti svladavajući prepreke.^{“14}

„Sada smo na bojnom polju. Nema vremena za odmor, nema vremena za opuštanje, nema vremena za sebično uživanje. Nakon što steknete jednu pobjedu, morate se ponovno boriti; morate nastaviti osvajati i osvajati, skupljajući novu snagu za nove borbe. Svaka osvojena bitka povećava hrabrost, vjeru i odlučnost. Božanskom snagom pokazat ćete se nadmoćnima nad svojim neprijateljima.^{“15}

„Bog je želio da mu se Njegov narod pokorava jer su shvatili da će ih poslušnost učiniti razumnim muškarcima i ženama. Privukao je voljne i poslušne k sebi uzadima ljubavi. Želio je da Njegov narod krene pobjeđujući i da pobjeđuje. Njihova je privilegija otkriti u svojim životima karakter svog Vođe. Duše muškaraca i žena imaju beskonačnu vrijednost u Božjim očima, ne zato što, kako mnogi tvrde, imaju prirodnu besmrtnost, već zato što im je moguće kroz vjeru u Krista steći besmrtnost. Samo Krist ima besmrtnost. Vjera u Njega je za pokajanu dušu klica novog života.^{“16}

„Božji suradnici moraju steći daleko dublje iskustvo. Ako Mu predaju sve, On će snažno raditi za njih. Podignut će zastavu istine na utvrdama koje je dotad držao Sotona i uz poklike pobjede zauzeti ih. Na sebi nose ožiljke borbe, ali do njih dolazi utješna poruka da će ih Gospod voditi dalje – pobjeđujući i da pobjeđuju.^{“17}

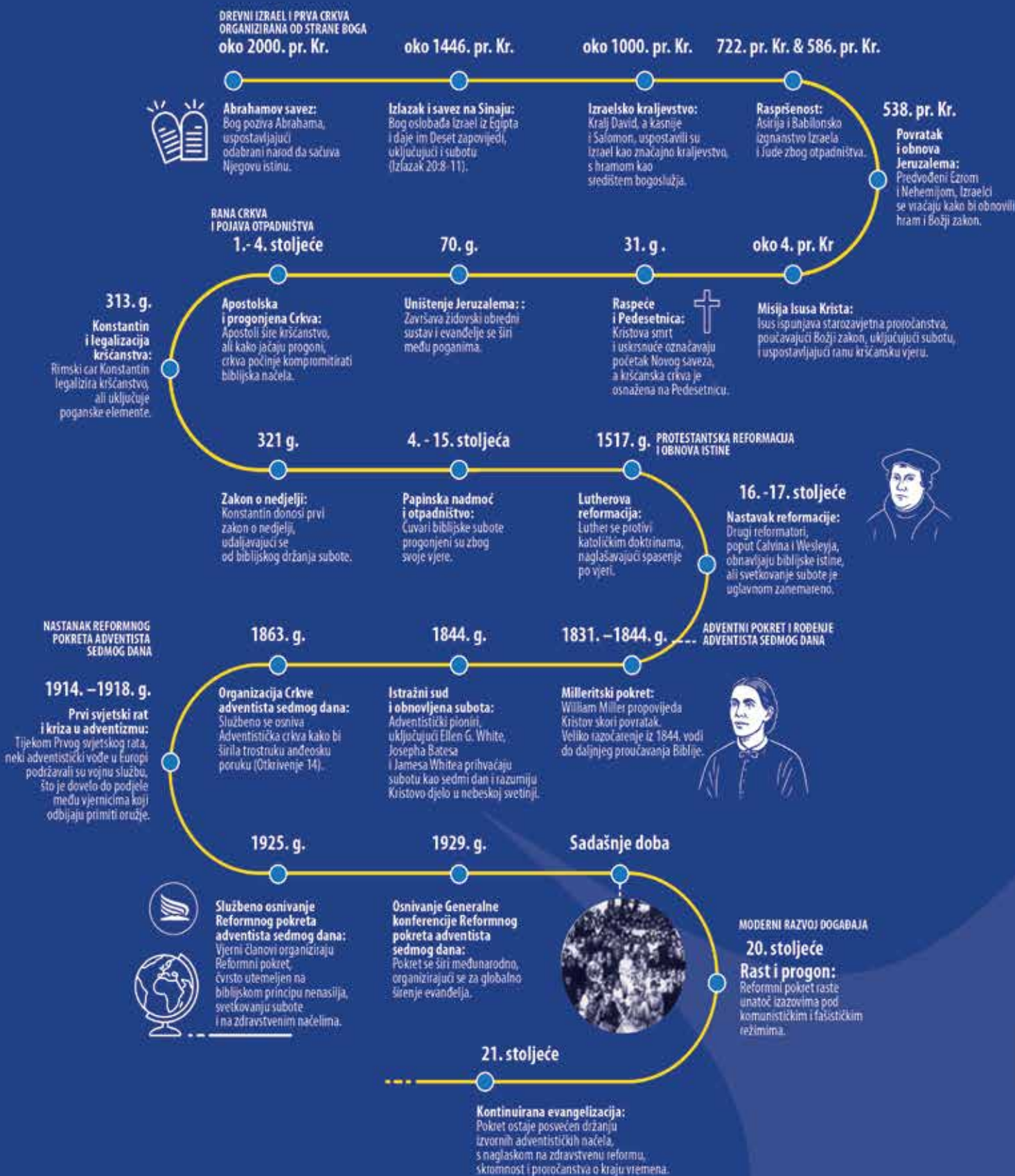
„Gospod želi da Njegovi upravitelji vjerno obavljaju svoje dužnosti u Njegovo ime i u Njegovoj snazi. Vjerujući i djelujući po Riječi, oni mogu nastaviti pobjeđivati.^{“18}

„Djeca nebeskog Kralja bore se pred očima i u prisutnosti cijelog Božjeg svemira, i ta činjenica trebala bi nas ohrabriti za sukob, vodeći nas da nastavimo pobjeđivati i pobjeđivati.^{“19}

“Ljubav Kristova, ljubav prema našoj braći, posvjedočit će svijetu da smo bili s Isusom i učili od Njega. Tada će poruka trećeg anđela narasti u snažan glas, i cijela će zemlja biti obasjana slavom Gospodnjom.”

Literatura:

1. *Želja vjekova*, str. 123.
2. *Kristove priče*, str. 120.
3. *Svjedočanstva*, sv. 7, str. 31.
4. *The Review and Herald*, September 17, 1903.
5. *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, str. 353.
6. *Svjedočanstvo*, sv. 8, str. 41, 42.
7. *The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], sv. 4, str. 1146.
8. *The Spirit of Prophecy*, sv. 4, str. 429, 430.
9. *Svjedočanstva*, sv. 9, str. 126.
10. *Moj život danas*, str. 311.
11. *Rani spisi*, str. 271.
12. *Velika borba*, str. 612.
13. *Svjedočanstva*, sv. 6, str. 401.
14. *Manuscript Releases*, sv. 15, str. 240, 241.
15. *The Signs of the Times*, September 7, 1891.
16. *The Review and Herald*, July 10, 1900.
17. *Ibid.* September 17, 1903.
18. *Manuscript Releases*, sv. 8, str. 161.
19. *The Signs of the Times*, April 4, 1895.

Kojim si duhom vođen?

Eliza H. Morton

Kakav duh imaš, brate moj?
Kakav duh imaš, prijatelju moj?
Duh Krista, Spasitelja svoga?
Duha kojega je obećao poslati nam svima?

Duh što tješi kad srce pati?
Duh koji nas vodi na molitvu?
Duh koji traži zajedništvo
S Isusom posvuda?

Duh koji nas čini poniznima?
Duh ljubavi i snage?
Duh koji suosjeća s drugima
Svaki trenutak, svaki dan, svaki sat?

Al' zli se duh zemljom širi,
Dan po dan njegov utjecaj raste.
Prijatelju, reci iskreno sada:
Koji duh tvojim umom vlada?

Da, Sotona sa svim svojim slugama
Radi u srcima ljudi po cijeloj zemlji,
Da ih odvede daleko od Božje slave
Duboko u dubine jada i tame.

Vjera je ta koja će donijeti Duha Božjega
U tvoju dušu i moju također.
Ustani, dakle, i prihvati to obećanje,
Ustani i tvoje će svjetlo zasjati još jače.